

พิม (พี) ต้า
สำนักพิมพ์

ทับทิมเส่นหา

รัก

เก้าแต้ม

ทับทิมเส่นหา

แก้าแต่้ม

มมนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ซีดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้ คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ค่ำ

สำนักพิมพ์

พิมพ์คำ

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๐๙

ทับทิมเส่นหา

ผู้เขียน : เก้าแต้ม

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1633-4

ราคา ๒๖๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบัณฑิต : อุมภาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : อุมภาพร สกุลบัณฑิต พิสูจน์อักษร : ปฏิภาณ หอดณรงค์ศิริ

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : ธรรมชาติ คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทเฮลโลการพิมพ์ (๑๙๘๘) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญนัทธ์ พงษ์ไชย์ ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๖

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

แนะนำหรือวิพากษ์หนังสือเล่มนี้ให้

www.thaibookrecommend.com

พินพูน

กรุ:ถาขนอบยสาตถากรันร็ด

www.greenread.com

คำนำนักเขียน

นิยายเรื่องนี้เป็นหนึ่งในนิยายชุด ‘เสน่ห์อำภุมณี’ ที่ผู้เขียนเคยคิดเอาไว้ตั้งแต่ปีก่อน (ตอนนั้นยังไม่มีชื่อชุด) จำได้ว่า เขียนลงชื่อไว้คือ นพเก้ามนตรา มายาไฟลีน และทับทิมเสน่ห์หา นักอ่านหลายคนเขียนจดหมายมาทวงว่าทำไมไม่วางแผงสักที...คำตอบคือ เป็นเพราะติดภารกิจ (อ้างคำนี้ประจำ)

อันที่จริงเรื่อง มายาไฟลีน เขียนไว้ได้ประมาณครึ่งเรื่องแล้ว แต่พอดีมีอีกงานแข่งคิวอีกเช่นเคยทำให้งานล่าช้าออกไป พอได้รับอีเมลจากบรรณาธิการสำนักพิมพ์ว่าเดือนตุลาคม ๒๕๕๗ ทางสถาพรบุ๊คส์มีโปรเจกต์นิยาย ๑๕ ปี ๑๕ รัก ขอให้เขียนนิยายตามนิยามความรักที่กำหนดทำให้ผู้เขียนต้องมาคิดว่านิยายของตัวเองเป็นรักประเภทไหน ก็ได้คำตอบว่าเป็น ‘รักพยาบาล’ แค่อีกก็น่ากลัวแล้ว

ผู้เขียนมีเวลาเพียงน้อยนิดในการคิดพลอตและทำยังไงก็ได้ให้เป็นรักพยาบาลจริงๆ หลังจากเขียนเรื่องย่อและโดนบรรณาธิการตบ เกลา ตัดแต่งเติม ปรุงรส จนลงตัวในที่สุด แม้ว่าสุดท้ายแล้วจะมีการปรับเปลี่ยนอีกมากมายก็ตาม ช่วงเดือนกรกฎาคมเป็นช่วงที่ผู้เขียนยุ่งมาก แถมยังเป็นช่วง

ที่คนใกล้ตัวป่วย ดังนั้นระหว่างที่เขียนนิยายเรื่องนี้จึงเป็นช่วงที่ต้องสวม
วิญญาณซูเปอร์วีแมน ปั่นนิยาย รับประทาน และก็ออกกำลังกาย T25 ไปด้วย
เรียกว่าไม่ให้ตกหล่นสักงาน ในที่สุดนิยายเรื่องนี้ก็เสร็จสมบูรณ์

ปัญหาสำคัญของเรื่องนี้ก็คือความน่ากลัวของเนื้อเรื่อง ทำให้ผู้เขียน
ต้องเขียนตอนกลางวัน เพราะตัวเองเป็นคนกลัวผีมาก เรียกได้ว่าขอยู่
ห่างๆ อย่างห่างๆ พอคนกลัวผีมาเขียนเรื่องผี ผลก็คือหลอนมาก ถึงขนาด
ที่เล่าให้ผู้ช่วยฟังไปตัวเองก็ขนลุกไป บางครั้งต้องหาที่เสริมขวัญด้วยการ
มีที่พึ่งหลัง และกำชับสมาชิกในบ้านว่าห้ามแตะบา กระจุดเกาะหลัง จับ
แขนโดยไม่ทันตั้งตัว เรียกได้ว่าเขียนอย่างทุลักทุเลกันเลยทีเดียว สุดท้าย
นิยายเล่มนี้ก็เสร็จสมบูรณ์

ขอบคุณสถาปนิกรู้จักที่ให้โอกาสนักเขียนตัวอ้วนๆ คนนี้ได้มีส่วนร่วม
ในโปรเจกต์สุดยิ่งใหญ่ และให้โอกาสทำตามความฝัน

ขอบคุณสามีและครอบครัวที่เข้าใจ โดยเฉพาะคุณสามีซึ่งเป็นที่พัก
เวลาผู้เขียนเล่าเรื่องสยองๆ แต่เธอไม่กลัวผี ได้แต่ทำหน้าที่แบบไม่อิน (แต่
ฉันอิน เพราะฉันกลัว) และขอบคุณลูกๆ ที่รับปากว่าจะไม่จับไหล่แม่ถ้าไม่
จำเป็น ขอบคุณเพื่อนรักหลายคนในวงการ ทั้งน้องปอ น้องแพรว ปู พี่ดาว
และน้องเบญญ์ ขอบคุณน้องพัช ที่ช่วยตรวจทานนิยายให้และขอบคุณนักอ่าน
ทุกท่านที่ซื้อหนังสือเล่มนี้ และขอฝากผลงานอีกเล่มที่วางแผงในเวลาใกล้
กัน ชุด 'เดชพ่อตา' คือ *มนตร์รักไม้ตะพุด ส่วนมาয়াไฟลีนั่น* ผู้เขียนจะ
เร่งปั่นให้ออกตามมาเร็วที่สุดไม่ให้เกิดช่วง ขอบคุณทุกแรงใจที่ติดตามกันมา
ตลอดและทำให้ผู้เขียนอยากเขียนหนังสือต่อไป

คำเตือนถึงกัลยาณมิตรว่า นิยายเล่มนี้ควรอ่านในเวลากลางวัน...
อู๊บลี! เพราะว่ามันหลอนมาก!

ด้วยรักจากใจ

เก้าแต้ม

‘รักพยาบาล’ เก้าแต้ม

15 รัก

๑๕ ปีแห่งความสำเร็จ

๑๕ ปีแห่งความภาคภูมิใจ และ

๑๕ ปีที่นิยายคุณภาพถูกส่งมอบถึงมือผู้อ่านทุกคน

สถาพรบุ๊คส์จึงขอมอบความสุขแก่ผู้อ่าน

ด้วยโปรเจกต์ยักษ์แห่งปี ‘๑๕ ปี ๑๕ รัก’

เพราะความรักไม่ได้มีความหมายแคในแง่มุมใดแง่มุมหนึ่ง...เราจึงคัดเลือก ๑๕ นิยายรักที่ได้รับการตอบรับมากที่สุดจากผู้อ่าน นำมาสร้างสรรคเป็นผลงานเขียนเพื่อฉลองครบรอบ ๑๕ ปีที่ก่อตั้งสถาพรบุ๊คส์ ซึ่งเป็นการรวมตัวกันครั้งประวัติศาสตร์ของ ณารา นราเกตต์ เก้าแต้ม ซ่อนกลิ่น อุมาริการ์ ร่มแก้ว แพรณัฐ เซอริน ปิ่นปิ่นท้อ ชญาน์พิมพ์ นภสร มณีจันทร์ ลักษณะปริชา เตชิตา และสุชาคริยา ที่จะมาร่วมกันถ่ายทอดความรักหลากหลาย ให้ผู้อ่านได้อิ่มเอมและเต็มอิ่มกับความรักทั้ง ๑๕ แบบ

บทนำ

“คุณคะ มาช่วยกันคิดหน่อยสิ เราจะจัดงานเลี้ยงต้อนรับลูกสาว
ยังไงดี”

นายพลสามารถเงยหน้าขึ้นจากหนังสือวิเคราะห์การเมืองเล่มโปรด
สปรามกรยาคุชีวิตแล้วยิ้มเย็น “ลูกสาว...คุณหมายถึงยายหนูชั้นหรือ”

คุณหญิงสรวงสุตาค้อนสามี แม่ป็นี่เจ้าตัวจะอายุหกสิบปีแล้ว แต่ยัง
สวย ดูก็รู้ว่าสมัยสาวๆ คงงามมหาตัวจับยากเลยทีเดียว

“เอ๊ะ! คุณนี่ยังไงนะ ฉันก็หมายถึงทั้งสองคนนั่นละคะ ทั้งยายธาร
แล้วก็ยายหนู”

ทั้งสองมีบุตรสาวด้วยกันสองคนคือ ธารลดา และธารีหนู อายุห่างกัน
สองปีและจะเดินทางกลับเมืองไทยในสัปดาห์หน้า คุณหญิงสรวงสุตานั้นเอ็นดู
ลูกคนเล็กมากกว่าเพราะอุปนิสัยอ่อนโยน ว่านอนสอนง่าย ผิดกับธารลดาที่
เป็นสาวมั่น ขยันทำงาน แต่มักชอบขี้ใจมารดาอยู่เป็นประจำ หล่อนตัดผม
สั้นคล้ายผู้ชาย ไม่ว่าคุณหญิงสรวงสุตาจะพร่ำบอกสักแค่ไหนแต่ก็เปลี่ยนใจ
ลูกสาวไม่ได้ ผิดกับธารีหนูที่เชื่อฟังมารดา แม้จะเรียนไม่เก่ง สอบได้แค่

ประกาศนียบัตร แต่อุปนิสัยอ่อนหวานเรียบร้อย ระหว่างเรียนหล่อนก็รับงานพิเศษคือเป็นนางแบบไปด้วย แม้งานจะทำให้ต้องแต่งตัวหรือหาในบางครั้ง แต่ตลอดเวลาไม่เคยทำเรื่องให้คุณหญิงเดือดเนื้อร้อนใจ

“อ้าว! จะไปรู้หรือ ผมเห็นคุณเล่าถึงแต่ยายนุช วันๆ ก็นุชอย่างนั้น นุชอย่างนี้”

“ก็ใช่ะสิ ฉันสงสารยายนุช พ่อก็ไม่ค่อยรัก เออะอะก็โอ้ยายธารจน ออกนอกหน้า”

“อ้าว! เป็นนั้นไปคุณ ผมอยู่ของผมดีๆ โดนชะงั้น”

นายพลสามารถบ่นอุป คนในครอบครัวต่างรู้ว่าเขาสนิทกับธารลดา มากกว่าเพราะลูกคนโตนิสัยลุๆ คล้ายผู้ชาย ธารลดาเป็นเด็กเรียนดี สอบเข้าคณะวิศวกรรมศาสตร์ได้ พอเรียนจบก็ทำงานเป็นวิศวกรฟรีแลนซ์ให้แก่บริษัทต่างประเทศ ส่วนธารินุชนั้นเรียนตกๆ หล่นๆ แต่นายพลสามารถไม่ได้เคียดเคี้ยวอะไร เพราะทางบ้านฐานะร่ำรวย ขอเพียงลูกสาวเรียนจบแล้วกลับเมืองไทยเท่านั้น

“ฉันรู้ว่าคุณรักยายธารมากกว่า โทธ. หากันเกือบทุกอาทิตย์ แต่ที่ยายนุช คุณแทบไม่ถามถึงด้วยซ้ำ”

“คุณหญิง อย่าพูดอย่างนั้นสิ ลูกทุกคนทำไมผมจะไม่รัก แต่เพราะผมกำลังจะเปิดห้างสรรพสินค้า มีบางอย่างต้องคุยกับวิศวกร ผมก็เลยต้องปรึกษา ยายธาร จะได้ฟังศัพท์วิชาการเข้าใจหน่อย ลูกเองก็มีความรู้เยอะ ช่วยแนะนำผมได้”

“แล้วไป อย่าให้ฉันรู้ว่าคุณลำเอียง...ดูซิเนี่ย คนเขามาขอความเห็นดีๆ ชอบซักใบให้เรือเสียอยู่เรื่อย”

“โธ่...คุณหญิง เอาเถอะ อياกจะปรึกษาอะไรก็ว่ามา ผมจะตั้งใจฟัง ไม่ขัดแล้ว” สามารถกระเถิบมานั่งข้างภรรยา ปิดหนังสืออ่านเล่นไว้บนตัก เอียงหน้ามาใกล้

พอเห็นสามีอ่อนลง คุณหญิงก็อารมณ์ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

“ฉันถามว่าเราสองคนจะจัดงานเลี้ยงต้อนรับลูกๆ ยังไงดี จะเป็น
ค็อกเทลดี หรือว่าแฟนซีสวมหน้ากากดี”

“แฟนซีสวมหน้ากากผมว่ามันดูเก๋ออกไปหน่อยไหม”

“งานก็งานค็อกเทลดีกว่า แต่งตัวแบบไม่ต้องเป็นทางการนัก แล้วลูกเรา
ก็จะได้มีโอกาสสวมชุดสมัยใหม่”

คุณหญิงสำรวจสตูดิโอผืน นับตั้งแต่ธารีหนูส่งข่าวมาว่าจะเดินทางกลับ
เมืองไทย หลอนก็ตื่นเต้นจนนอนแทบไม่หลับ นอกจากจะสั่งให้แม่บ้าน
ทำความสะอาดห้องนอนแล้ว ยังสั่งเปลี่ยนเฟอร์นิเจอร์ในห้องใหม่ทั้งชุดอีก
ด้วย ห้องของสองสาวนั้นเชื่อมต่อกันด้วยห้องนั่งเล่นขนาดเล็ก แต่ละฝั่ง
มีห้องน้ำในตัว ทั้งคู่นอนด้วยกันในห้องนี้ตั้งแต่ธารีอายุได้ห้าขวบ

“ว่าแต่มันจะไม่เอิกเกริกเกินไปหน่อยหรือคุณ แค่มูลูกสาวกลับมาถึงกับ
ต้องจัดงานเลี้ยงเลยหรือ”

นายพลสามารถดูรายชื่อแขกในกระดาดตรงหน้าซึ่งมีไม่ต่ำกว่าห้าสิบ
คน...คงไม่ใช่งานเลี้ยงเล็กๆ อย่างที่ศิริภรรยาบอกแน่ๆ

“ไม่ได้สิคะคุณ ลูกของเพื่อนๆ ฉันหลายคนอยากจะมีวันเกิดทั้งยายธารและ
ยายหนู เราจะได้ออกลูกนี้แนะนำให้พวกเขารู้จักกัน”

“คงไม่ใช่ปาร์ตี้จับคู่หรอกนะ”

“ถ้าคุณจะคิดอย่างนั้นฉันก็ไม่รังเกียจหรอกค่ะ ไม่ดีหรือคะ ให้ลูกเรา
ได้รู้จักผู้ชายที่มีพื้นฐานครอบครัวที่ดี จะได้ช่วยเป็นหูเป็นตา ดีกว่าให้ลูกไป
คว่าผู้ชายที่ไหนก็ไม่รู้มาเป็นแฟน”

ตอนที่ไปเรียนต่างประเทศใหม่ๆ คุณหญิงโธ. เช็กลูกวันละสามเวลา
แถมยังย้ำก้ำก้ำหนาว่าห้ามพาลูกเขยต่างชาติกลับมาอย่างเด็ดขาด สองสาวก็
ทำตามแต่โดยดี เอาแต่ตั้งใจเรียน ผ่านไปหลายปีจนกระทั่งทั้งคู่เรียนจบ
ธารลดก็ทำงานแล้ว แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่มียี่แวนว่าจะมีแฟน ธารีหนูนั้น
พอมีคนมาจีบบ้างเพราะอุปนิสัยอ่อนหวานน่ารัก ผิดกับธารลดาที่ผีปากกล้า
จนหนุ่มๆ หนีกระเจิงไปหมด

“ถามลูกดูแล้วหรือยังคุณ ผมว่ามันยังงั้นๆ อยู่หนา... โตะๆ กันแล้ว”

“ถามแล้วค่ะ ยายนุชบอกว่าอะไรก็ได้แล้วแต่แม่”

“คุณก็เลยรีบมาเจอก็เจ้าการจ้งตงนางงั้น”

ลำพังธารินุชไม่เท่าไรเพราะว่านอนสอนง่าย ผู้เป็นแม่ให้ทำยังไงก็ไม่ขัด ทั้งเรื่องการแต่งตัว ข้าวของเครื่องใช้ แต่ธารลดา นั้นชอบขัดใจคุณหญิง ไหนจะตัดผมสั้น ชอบสวมเสื้อขอบกางเกงยีนจนผู้เป็นแม่ไม่ให้อยู่บ่อยๆ

“นี่...คุณคะ ถ้าไม่เห็นด้วยก็เจียบไปเลย ฉันจะจัดการเอง”

“อ้าว! ก็คุณให้ผมออกความเห็น...” นายพลสามารถโวย รุ้หนีภัยศรีภรรยา เป็นอย่างดีว่าไม่ชอบให้ใครขัดใจ

“เหลืออีกเรื่องเดียวที่ต้องให้คุณช่วยคิด ฉันจะหาของขวัญอะไรให้ลูกดี”

“เครื่องประดับดีไหม”

“จริงด้วย คุณนี่เพิ่งจะออกความคิดดีๆ ก็ตอนนี้ จริงสิ ยายนุชชอบเครื่องประดับ แต่จะเป็นอะไรดีนะ... ที่เหมาะกับผู้หญิงหวานๆ อย่างยายนุช...”

คำถามของคุณหญิงสรวลสุดา ยังไม่ได้รับคำตอบ จนกระทั่งวันต่อมา สตรีร่างอวบสมวัยก้าวลงจากรถเข้าไปในร้านขายเครื่องประดับซึ่งตั้งอยู่แถบชานเมือง แต่เดิมเคยเป็นบ้านพักอาศัยมาก่อน แต่เจ้าของปรับปรุ้งไว้สำหรับต้อนรับลูกค้า

ร้าน... ซึ่งเป็นเรือนไม้สักทั้งหลัง ใต้ถุนยกสูง ตั้งอยู่บนพื้นที่หนึ่งไร่ หน้าประตูบ้านมีป้ายแขวนชื่อร้าน เขียนว่า ‘ไซแอมเจมส์’ อันหมายถึง ‘อัญมณีแห่งสยาม’

เพื่อนสนิทคนหนึ่งของคุณหญิงสรวลสุดา เป็นผู้แนะนำ หลังจากนั้น หล่อนก็กลายเป็นลูกค้าประจำของที่นี่ ร้านเปิดมาห้าปีแล้ว สินค้าก็เป็นเครื่องประดับ ทั้งสร้อยคอ ต่างหู อูบะเพชร กำไล มีทั้งที่ทำจากเพชรและพลอย คุณภาพเชื่อถือได้ บางชิ้นนำเข้าจากต่างประเทศ บางชิ้นเป็นของเก่าแท้ๆ

เจ้าของร้านเป็นผู้หญิงอายุสี่สิบห้าปี หน้าตาสวย เดิมเป็นภรรยาของนายทหาร
ท่านหนึ่ง แต่ต่อมาสามีเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ ครึ่งก่อนหล่อนมาซื้ออุบะไพลิน
ที่นี่ พอใส่ออกงานครั้งแรกแขกในงานต่างชมกันเกรียว

ทันทีที่เห็นลูกค้า เจ้าของร้านก็ปราดเข้ามาทักพร้อมประนมมือไหว้

“สวัสดิ์ค่ะคุณหญิงสรวงสุดา ไม่ได้เจอกันนานแล้วนะคะ วันนี้มีอะไร
ให้เพ็ญรับใช้คะ”

เพ็ญศรีสวมชุดเล็กแขนงูดสีดำนั่นเห็นเธอเข้า ใบหน้าแต่งแต้มอย่าง
ประณีต บนลำคอระหงมีทับทรวงทำจากทองโบราณ ข้อมือสองข้างสวมกำไล
ลวดลายแบบดั้งเดิม และสวมต่างหูเป็นลายปะวะหล้า^๑งดงาม

“แหม...รับซังรับใช้อะไรกันคะคุณเพ็ญ พี่มีเรื่องอยากให้คุณช่วยต่างหาก”

เพ็ญศรีพาคุณหญิงสรวงสุดาไปนั่งที่มุมด้านในสำหรับเลือกเครื่อง-
ประดับ เบื้องหน้ามีตู้ใส่เครื่องประดับเรียงรายอยู่โดยรอบ ส่วนใหญ่เป็น
ของเก่าทรงคุณค่า แต่ถ้าเป็นของใหม่ก็สั่งทำเป็นพิเศษชนิดที่เรียกได้ว่ามี
ชิ้นเดียวในโลก

พอได้จังหวะคุณหญิงก็รีบเอ่ย “คืออย่างนั้นะคะ ลูกสาวสองคนของพี่
กำลังจะกลับจากอเมริกาอาทิตย์หน้าค่ะ ทางบ้านก็เลยว่าจะจัดงานเล็กๆ”

งานเลี้ยงที่ว่าเล็กนั้นจัดในโรงแรมระดับห้าดาว คุณหญิงให้เลขา โทร.
จองห้องสำหรับแขกสองร้อยคนเอาไว้แล้ว การ์ดเชิญก็ส่งไปแล้วหลังจาก
ปรึกษานายพลสามารถ ส่วนใหญ่ก็เป็นคนที่สนิทคุ้นเคยกัน บางส่วนเป็นแขก
ของนายพลสามารถ โดยเฉพาะหุ้นส่วนใหญ่อย่างตระกูลภักดีสวัสดิ์ที่คุณหญิง
หมายมั่นปั้นมืออยากให้คุณเจ้าคุณ ฝ่ายนั้นมีลูกชายสองคนอายุรุ่นราวคราว
เดียวกัน

“ว้าว! ลูกสาวคุณหญิง คงจะสวยมากเลยใช่ไหมคะ...สวยเหมือนแม่”

เจ้าของร้านบ่นเออ ทำเอาคุณหญิงสรวงสุดายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ อารมณ์ดี

^๑ ลายปะวะหล้า ลายโคมโปงเงิน หมายถึงความสว่างไสว และเจริญรุ่งเรือง

อย่างเห็นได้ชัด

“แหม...คุณเพ็ญก็...ปากหวานอีกแล้ว พี่ไม่สวยแล้วละ ปีนี้อายุหกสิบแล้ว”

“ไม่จริงเลยละ คุณหญิงสวยออกกะ ลูกค้าคนอื่น ๆ พอเห็นคุณหญิงแล้วชมเปาะเลยละ”

“ไม่เอาละ ชมกันไปชมกันมา พี่เงินแย้ ว่าแต่ช่วงนี้คุณเพ็ญมีเครื่องประดับใหม่ๆ มาบ้างไหมคะ”

“มีเยอะเลยละ คุณหญิงหมายตาเครื่องประดับชนิดไหนเอาไว้คะ”

“พี่ก็ยังไม่ทราบละ แต่อยากได้ชิ้นที่เก๋ๆ หน่อย”

“งั้นเอาเข็มกลัดใหม่คะ รูปดอกกุหลาบ นำเข้าจากออสเตรเลียคะ เพ็ญเพิ่งได้มาเมื่ออาทิตย์ที่แล้วนี่เอง”

เพ็ญศรีเดินไปเปิดตู้เครื่องประดับที่อยู่ทางซ้าย หยิบเข็มกลัดทองคำออกมาให้ กลีบดอกและก้านทำจากทองคำแท้ๆ ตรงกลีบมีเพชรเม็ดเล็กๆ ประดับอยู่ ลวดลายอ่อนช้อยบ่งบอกว่าเป็นงานศิลปะ

“ไม่ดีกว่าละ ยายนุชคงไม่ชอบเข็มกลัด มันเหมาะกับพี่ใหญ่มากกว่า”

“ต่างหูดีไหมคะ เป็นต่างหูพเก้า”

เจ้าของร้านหยิบต่างหูคู่หนึ่งออกมา ตัวเรือนเป็นทองโบราณรูปสามเหลี่ยม อัญมณีทั้งเก้าชนิดเรียงราย ตุ่มตรงกลางมีเพชรชิกประดับอยู่

คุณหญิงสรวลสุดาสายหน้าเพราะยังไม่ถูกใจ “พี่อยากได้ที่ไม่เหมือนใครคะ สำหรับยายนุช ของชิ้นนี้ต้องพิเศษที่สุด”

ทันทีที่พูดจบ เจ้าของร้านก็หนึ่งไปเหมือนกับคิดอะไรบางอย่าง

จู่ๆ พี่ที่เคยสว่างไสวกลับมืดลง ในร้านก็มีแต่ครีမ်วังเวง ไฟกลางเพดานจู่ๆ ก็ดับลงทันที คุณหญิงมองไปรอบร้านอย่างตกใจ ชนลุกช้อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แต่พักเดียวไฟในห้องก็สว่างไสวดังเดิม เพ็ญศรียั้งนั่งนิ่ง แววตาเหม่อลอย

“คุณเพ็ญคะ คุณเพ็ญ ไฟในร้านเป็นอะไรหรือเปล่าคะ หรือว่าไฟตก”

คุณหญิงสรวงสุดาจ้องมองคนตรงหน้าที่สูงๆ ก็ตาเบิกกว้างราวกับไร้แวว จ้องมองไปข้างหน้า จึงเรียกข้านอีกฝ่ายสะอื้น

“คุณเพ็ญ คุณหญิงเขย่าแขน “เป็นอะไรหรือเปล่านั้น ไม่สบายหรือ”
“เปล่าค่ะ”

“ที่ถามว่ามีเครื่องประดับที่พิเศษๆ ไหมคะ แหม...คุณนี่ทำเอาพี่ตกใจ ไฉนเราก็คิดว่าไม่สบาย”

“เครื่องประดับหรือคะ” เพ็ญศรีพึมพำเหมือนคนละเมอ “มีค่ะ เครื่องประดับพิเศษสำหรับคนพิเศษ...”

ร่างบางลุกขึ้นจากเก้าอี้ กิริยาต่างกับเมื่อครู่ราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ เดินตัวตรงแนวแข็งทื่อ คุณหญิงสรวงสุดามองตามและเห็นว่าเพ็ญศรีเดินเข้าไปยังอีกห้องหนึ่งแทน หลอนเปิดตู้เซฟ ถอดรหัสและหยิบเครื่องประดับออกมา ทุกการเคลื่อนไหวดูเลื่อนลอยอย่างบอกไม่ถูก

เจ้าของร้านยกกล่องเครื่องประดับใหญ่มาตรงหน้า คุณหญิงสรวงสุดาเดาว่าของในกล่องคงเป็นเครื่องประดับที่เพิ่งได้มา เจ้าของร้านยังไม่ได้จัดโชว์... คิดดังนั้นก็ยิ่งงุนงง หลอนต้องการของที่ไม่เก๋สำหรับลูกสาวคนพิเศษ

“แหวนทับทิมจากพม่า สวยที่สุด”

“ทับทิมหรือคะ กินบ่แข็งหรือเปล่า ถ้าเป็นอย่างนั้นพี่ไม่ค่อยชอบเท่าไร”

ทับทิมนั้นมีหลายชนิด ทับทิมกินบ่แข็งหมายถึงเนื้อทับทิมมีสีขาวเจือหรือเรียกว่ามีเหลี่ยมใหม่ บางเม็ดมีสีแดงกับชมพูแทรกกันเป็นหย่อมๆ ในวงการค้าเรียกชื่อนี้ มีความหมายว่า กินไม่หมด เป็นที่นิยมของคนไทยภาคเหนือเพราะเชื่อว่าเป็นสิริมงคล

“ไม่ใช่ค่ะ อันนี้ทับทิมของพม่าแท้ๆ น้ำงามมาก”

เพ็ญศรีเปิดกล่องแล้วหยิบกล่องกำมะหยี่ข้างในออกมา พอเห็นแหวนทับทิมที่อยู่ข้างใน คุณหญิงสรวงสุดาก็เบิกตากว้าง

“สวยจริงๆ ด้วย” หลอนพึมพำ ตาโต นำแหวนออกมาเพ่งพิศ

“สีแดงเหมือนเลือดคนก ตอนแรกเพ็ญว่าจะเก็บเอาไว้ให้ลูกค้า แต่พอคุณหญิงถามถึงนิกขิ้นได้ คุณหญิงลองดูสิคะ” เพ็ญศรียื่นแหวนให้คุณหญิงสำรวจดูตลอด ทันทีที่ถือฝ้ายรับไป อาการตัวแข็งก็หายไปทันที

คุณหญิงสำรวจดูตาหิบบแหวนขึ้นมาส่องดู ตัวเรือนทำจากทองคำแท้ ลี้ออกเหลือง เนื้อทองบริสุทธิ์ทำให้แหวนอ่อน แต่ส่วนที่ทำให้แหวนทับทิมนี้ไม่ธรรมดาคือเม็ดทับทิมซึ่งน่าจะไม่ได้ต่ำกว่าห้ากระรัต เนื้อทับทิมเป็นสีแดงเข้มส่องประกายแวววาวยามสะท้อนแสงไฟในร้าน คุณหญิงสวมเข้ากับนิ้วนาง แล้วยกขึ้นทาบกับแสงไฟ ประกายของอัญมณีขับให้ดูแพรวพราว สีของทับทิมราวกับสีเลือด ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกถึงสีแดงเข้มที่อยู่ลึกลงไปเนื้อแท้ ทับทิมจึงแดงจนเกือบดำในบางมุม

“น่างามจริงๆ เลยนะคะ”

“ใช่ค่ะ ทองก็เป็นทองเก่า นะคะ อายุน่าจะเกินห้าสิบปี สีทับทิมแบบนี้เขาถือว่าเป็นของหายากนะคะ นานกว่าจะมีมาสักที”

“แพงไหมคะเนี่ย ถ้าราคาสูงเกินไปก็คงสู้ไม่ไหว” คุณหญิงสำรวจดูตาเอ่ยขึ้น

“แหม คุณหญิงเป็นลูกค้าประจำนี่คะ เพ็ญคิดไม่แพงหรอกค่ะ”

“แต่คุณเพ็ญแน่ใจนะคะว่าทับทิมนี้ของแท้ ไม่ใช่จ่ายแพงแต่กลับกลายเป็นพลอยเก๊หรือคะ” ลูกค้าตัวงงซัก เพราะกลัวถูกหลอก

“โธ...คุณหญิงคะ แหวนทับทิมวงนี้เพ็ญรับประกันค่ะ อันที่จริงตอนแรกจะให้คุณยุพา แต่ไม่รู้ทำไม...เมื่อกี้เพ็ญรู้สึกว่าจะต้องมอบให้คุณหญิงเท่านั้นดูๆ ไปแหวนวงนี้ก็เก๊ดีนะคะ ผลสมระหว่างเก่ากับใหม่ เหมาะกับสาวรุ่น คุณธารีหนูชต้องชอบแน่ๆ”

คุณหญิงสำรวจดูตามองแหวนในมืออีกครั้ง หล่อ้นคลี่ยิ้มก่อนพยักหน้า “ตกลงค่ะ พี่เอวงนี่ แล้วคุณเพ็ญพอจะมีเครื่องประดับชิ้นอื่นอีกบ้างหรือเปล่าคะ พอดีพี่มีลูกสาวอีกคน”

“สนใจเป็นสร้อยคอหรือว่าแหวนคะ”

คุณหญิงหนึ่ง ปกติรลดาไม่ค่อยสวมเครื่องประดับ และบ่อยครั้งยังแต่งตัวเหมือนผู้ชายด้วยซ้ำ

“ยายธารไม่ค่อยชอบใส่แหวนคะ เห็นบ่นว่ารำคาญ ผมก็ตัดเสียสิ้นทุกอย่างกับผู้ชาย ถ้าใส่แหวนคงดูตลก”

“อันเอาเป็นกำไลดีไหมคะ วงบางๆ ดูเก๋ดี เพ็ญเพิ่งได้มาเมื่ออาทิตย์ที่แล้วนี่เอง”

เพ็ญศรีหยิบกล่องกำมะหยี่อีกใบในกล่องใส่เครื่องประดับ ในนั้นคือกำไลทองคำขาว มีเพชรประดับตรงกลางเป็นรูปเหลี่ยม เพชรน้ำงามเกรดดี

“อืม...สวยดีนะคะ ขนาดกำลังดีด้วย ยายธารคงชอบ อันตกลงพี่เอาสองชิ้นนี้นะคะ”

คุณหญิงไม่เสียเวลาเลือกอีก เพราะดีใจที่ได้เครื่องประดับถูกใจไปให้ลูกสาวคนโปรด

“คุณหญิงไม่ต้องเผื่อตัวเองบ้างหรือคะ เพ็ญเพิ่งได้สร้อยหยกมา สวยทีเดียวคะ ขนาดกำลังดี ราคาไม่แพงเกินไป”

“เอาไว้ตรวจหน้าดีกว่าคะ ขึ้นชื่อดีดีๆ กันหลายชิ้นท่านนายพลบ่นแย้ครั้งก่อนก็บ่นว่าทำไมต้องซื้อเครื่องประดับอยู่เรื่อย”

“แหม...ผู้หญิงเรายังไงก็อย่าหยุดสวยจริงไหมคะ บางที่ท่านนายพลอาจจะแซวเล่นมั้งคะ”

แม้จะแต่งงานกันมานาน แต่นายพลสามารถก็รักคุณหญิงสรวลสุดา มาก ไม่เคยขัดใจ ทั้งคู่รักรวย แม้จะซื้อของราคาแพงแต่ก็ไม่กระทบกระเทือนถึงฐานะ

“คงอย่างนั้นแหละคะ แต่พี่ขอเป็นครั้งหน้าดีกว่า ไว้พี่จะมาดูอีก พี่สัญญา”

เพ็ญศรีไม่รีบร้อนเพราะรู้นิสัยอีกฝ่ายดี หากเข้าซื้อจะดูหน้ารำคาญ จึงนำเครื่องประดับทั้งสองชิ้นใส่กล่องกำมะหยี่แล้วห่อของขวัญให้เสร็จสรรพระหว่างนั้นคุณหญิงสรวลสุดาเขียนเช็คให้ พอทุกอย่างเรียบร้อย เจ้าของร้านก็ประนมมือไหว้

“เพ็ญไฉนได้ยื่นมาว่าท่านนายพลกำลังร่วมหุ้นจะเปิดห้างสรรพสินค้า จจริงไหมคะ”

“จริงค่ะ แต่คงอีกสองปีกว่าจะสร้างเสร็จ”

สถานที่ก่อสร้างอยู่ใจกลางเมือง เมื่อหกเดือนก่อนนายพลสามารถได้พบกับสุชาติ เขาเป็นนักธุรกิจที่ร่ำรวย ทั้งสองเคยเป็นเพื่อนกันสมัยเรียน... หลังจากนั้นจึงตัดสินใจร่วมหุ้นกัน

“ว้าว! ที่ตรงนั้นแพงมากนะคะ ราคาสูงทีเดียว เหมือนจะมีบ้านเรือนอยู่หลายหลังหรือเปล่านั้นคะ”

พื้นที่ด้านหลังที่จะก่อสร้างลานจอดรถแต่เดิมเป็นชุมชนแออัดซึ่งมีผู้คนอาศัยอยู่ในพื้นที่นั้นมากกว่าสี่สิบปี ทางห้างสรรพสินค้าจึงส่งคนไปติดต่อย้ายออกไปก่อนจะถึงเวลาลงมือก่อสร้าง

“ใช่ค่ะ ตอนนั้นเรากำลังรอให้ชาวบ้านย้ายออกไป มีข่าวลือหนาเมื่อไหร่ก็จะบอกคุณเพ็ญนะคะ วันนี้พี่ขอกลับก่อน โอกาสหน้าค่อยพบกัน”

คุณหญิงสรวงสุดาก้าวขึ้นรถโดยมีคนขับเปิดประตูให้ สีหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มเมื่อได้ของที่ต้องการ รถแล่นจากหน้าร้านไปจนถึงประตูรั้วซึ่งเปิดอัตโนมัติจากปุ่มควบคุมที่อยู่ในบ้าน หลอนนั่งยิ้มตรงเบาะหลัง มองดูของขวัญข้างตัว

แต่แล้วจู่ๆ คนขับกลับเบรคตัวโถง

“อะไรกันนายชม เบรคกะทันหันทำไม เกือบทำฉันหน้าคว่ำแล้ววู้ใหม่” คุณหญิงสรวงสุดาเหลือบไปมองกล่องของขวัญ เมื่อเห็นว่ายังอยู่ดีก็ไว้วางใจคนขับรถทันที

เขาหันมาตอบเสียงอ่อย “ขอโทษครับคุณหญิง พอดีมีแขกคนหนึ่งวิ่งมาตัดหน้า”

หญิงชราที่ยืนขวางอยู่หน้ารถแต่งกายด้วยเสื้อผ้าแปลกตา ชุดที่สวมเป็นเสื้อแขนกระบอก นุ่งซิ่น มีผ้าผืนยาวคล้องคอ คนขับรถบีบแตรแต่ผู้หญิง

คนนั้นไม่ยอมขยับ

“นั่นใครนะนายชม ทำไมมายืนขวางประตูแบบนี้”

“ผมก็ไม่ทราบครับ เดี่ยวจะลงไปดู สงสัยเป็นพวกขอลาน” พูดจบ ก็เปิดประตูลงไปเจรจา

คุณหญิงสำรวจดูตามองจากในรถ ผมของคนตรงหน้าเป็นสีขาโพลน ทั้งหัว ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น รูปร่างค่อนข้างผอม แต่ส่วนที่โดดเด่น กลับเป็นแววตาที่แข็งกร้าวเหลือเกิน พอเห็นว่าหล่อนมองก็หันมาสบตาตรงๆ

นายชมเดินกลับมาเคาะกระจก

“ยายไม่ยอมไปครับ บอกว่าจะขอคุยกับคุณหญิงก่อน”

คุณหญิงสำรวจดูตารีบถอดถุงเครื่องประดับซึ่งห่อเป็นของขวัญไว้แน่น กลับอีกฝ่ายเป็นมิถุนาชิพลอมตัวมาขวางรถเอาไว้ พอลงไปก็จี้เพื่อชิงของ มีค่า จึงสะบัดหน้าหนี “ฉันไม่มีอะไรจะคุย”

“แต่ยายบอกว่าถ้าไม่คุย จะไม่ยอมหลบให้ครับ”

“แล้วนายไม่มีปัญญาจัดการอะไรบ้างเลยหรือ” คุณหญิงโตะ สีหน้า บูดบึ้ง

“ผมจนปัญญาจริงๆ ครับ”

“ก็ได้อะ แต่ฉันจะคุยในรถนะ ส่วนนายก็รีบขึ้นรถมาเร็วๆ ลดกระจกลงหน่อยพอให้ได้ยินเสียง จะเป็นพวกหลอกต้มตุ๋นหรือเปล่าก็ไม่รู้” คุณหญิง บ่นอุบ

นายชมจึงกลับไปเจรจาแล้วกลับมาหนึ่งที่คนขับ เขากดปุ่มลดกระจกลง เพียงนิดเดียว หญิงชราเดินตรงมายังฝั่งที่คุณหญิงนั่งอยู่

“ยายมีอะไรกับฉันนี่หรือ”

“อย่าเอาของชิ้นนั้นไปเลย” สายตาเหลือบไปมองถุงที่คุณหญิงสำรวจดูถอดเอาไว้

“ยายหมายถึงชิ้นไหน” คนถูกทักหน้าบึ้ง โตะกลับเสียงห้วน ถอดถุงของขวัญไว้แน่นอย่างหวาดระแวง

“ก็แหวนทับทิมวงนั้นไงล่ะ อย่าเอาไปเลยนะ เอาไปคืนแม่ค้าเถอะ”

“แล้วายมาเกี่ยวอะไรด้วย ฉันจะเอาไปให้ลูกสาว ยายเป็นใคร ทำไม่ต้องมายืนขวางประตูด้วย”

“ฉันก็เป็นคนที่หวังดีต่อครอบครัวคุณ เครื่องประดับชิ้นนี้มีอาถรรพ์”

เสียงนั้นแฝงความมารีอยู่ในที่ แต่แวตตาของคนตรงหน้ากลับทำให้คุณหญิงไม่กล้าสบตาด้วย เพราะเหมือนกับจะทะลุทะลวงเข้าไปถึงข้างในหล่อนเหลือบมองดูอย่างลั้งเล

“เหลวไหล พูดอะไรอย่างนั้น”

“ฉันพูดจริง คุณได้ไปจะมีแต่อันตราย มันจะทำให้คุณและครอบครัวต้องเดือดร้อน เชื่อฉัน”

คุณหญิงสรวลสุต่ายังคงมีทิวฉิ่งหน้าบึ้งกว่าเดิม และกอดถุงไว้แน่นกว่าเดิม “ฮิ! เหลวไหล ฉันไม่เชื่อ อีกอย่างฉันก็เสียเงินซื้อไปแล้วด้วย ยายไม่รู้อะไรอย่าพูดดีกว่า”

“ฉันรู้สิ ทำไมจะไม่รู้ ถ้าคุณเสียตายนเงิน ฉันซื้อต่อคุณก็ได้”

“อย่างไรยายเนี่ยจะซื้อ ก็ได้ งั้นก็จ่ายมา อย่าให้ขาดแม้แต่สตางค์แดงเดียวเลยนะ” คุณหญิงสรวลสุตาเอ่ยจำนวนเงินออกไป พออีกฝ่ายได้ยินก็หน้าเหือดไปทันที สีหน้าบอกชัดว่าไม่มีทางซื้อเครื่องประดับเหล่านี้ต่อได้แน่

“ตอนนี้ฉันยังไม่มีเงิน แต่รับรองว่าฉันจะหามาให้คุณได้แน่ เอาของไปคืนเจ้าของร้านเสีย ให้มันอยู่ในที่ที่ควรอยู่”

“นั่นไง ว่าแล้ว คิดจะหลอกเอาเครื่องประดับฉันละสิทำ ฉันไม่หลงกลหรอก”

เพ็ญศรีซึ่งเห็นเหตุการณ์เดินมาสมทบ หล่อนหยุดยืนข้างรถ “นี่มันอะไรกันคะคุณหญิง ยายคนนี้เป็นใคร”

“ฉันต่างหากล่ะคะที่ต้องถามคุณเพ็ญ จู๋ๆ ยายคนนี้ก็มาขวางเอาไว้ แถมยังบอกว่าเครื่องประดับมีอาถรรพ์ ให้ฉันเอาไปคืนคุณ มันน่าตลกไหมคะ”

“โอ๊ย! เหลวไหลใหญ่แล้ว อาถรรพ์อะไรกันคะ ของดีๆ ทั้งนั้น

อย่าไปเชื่อคนแก่หลงๆ ลืมๆ ไร้สาระจะตาย บางทียายอาจเป็นพวกลิปแปด มงกุฎมากกว่า... ไปให้พินหน้าบ้านฉันนะ ไม่อย่างนั้นจะเรียกตำรวจ”

พูดจบเพ็ญศรีก็รื้อหลังหญิงชรา เมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมก็ทิ้งตุ๊กตะกระซางลากออกไป เด็กรับใช้ในบ้านพอเห็นก็กลัวๆ จอมมาช่วย

นายชมหันมาสบตาคุณหญิง “เอาไงดีครับ”

“ไม่ต้องสนใจ รีบขับไปเลย ต้องเป็นพวกหลอกลวงต้มตุ๋นแน่ๆ อะไรกัน มาบอกว่าของมีอาถรรพ์ ใครเชื่อก็โง่แล้ว”

คนขับรถขับออกไปพร้อมทั้งเลื่อนกระຈจขึ้น คุณหญิงสรวลสุตาไ้ได้ยินเสียงตะโกนแว่ว

“คุณจะต้องเสียใจที่เอาของชิ้นนั้นกลับไป มันจะนำความเดือดร้อนมาให้ ลักวันหนึ่งคุณจะต้องนึกถึงฉัน...”

คำขู่ของคนแปลกหน้าทำให้คุณหญิงไม่สบายใจมากพอดู พอจะระบายให้สามีฟังก็พบว่าอีกฝ่ายออกไปกินเลี้ยงกับเพื่อน กว่าจะกลับก็คงค่าความหงุดหงิดทำให้หล่อนไม่มีเก๋ใจจะทำอะไร จึงรีบอาบน้ำเตรียมเข้านอน แต่สมองยังคงครุ่นคิดด้วยความสับสน แม้จะเข้าไปสวดมนต์ในห้องพระแต่ก็ยังครุ่นเนื้อครุ่นตัวอยู่ดี สุดท้ายเมื่อไม่มีทางเลือกจึงทิ้งตัวลงบนเตียงนอนอย่างกระสับกระส่าย แต่แล้วก็ลุกขึ้นอีกครั้งและเปิดตู้เซฟเพื่อดูของขวัญกำไลเพชรนั้นไม่เท่าไรเพราะหล่อนไม่ค่อยสนใจ แค่ไม่ต้องการให้สามีคิดว่าลำเอียงรักแต่ลูกคนเล็ก แต่แหวนทับทิมวงนี้หล่อนตั้งใจอย่างยิ่งยวดที่จะซื้อให้ธารินุช ยิ่งเห็นว่าน้ำหนักขนาดนี้ก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณคิดไม่ผิด

สามีเคยบอกว่าหล่อนรักลูกไม่เท่ากัน แต่หล่อนรู้ว่าสิ่งที่ต้องทำเช่นนี้ก็เพราะเป็นห่วง ตั้งแต่เด็กแล้ว ธารินุชไม่ค่อยแข็งแรง หลังจาก ‘อุบัติเหตุคราวนั้น’ ก็เจ็บป่วยบ่อย ต้องพาไปรดน้ำมนต์หลายครั้ง ผิดกับธารลดาที่แข็งแรง ตั้งแต่เล็กจนโตแทบไม่เคยเข้าโรงพยาบาล อุปนิสัยสองสาวต่างกันอย่างสุดขีด ขณะที่ธารินุชมักโดนรังแก แต่ธารลดา กลับเป็นคนเข้มแข็ง

แถมยังเป็นหัวใจด้วยซ้ำ เพราะไม่ต้องการให้ลูกสาวคนเล็กเป็นอันตราย
จึงประคบประหงมเป็นพิเศษ

ความไม่สบายใจเปรียบเสมือนตะกอนขุนที่ก่อกวนจนข่มตาไม่ลง
สุดท้ายจึงหีบถุงใส่แหวนขึ้นมาดู

“ของชิ้นนี้หะหรือมีอาถรรพ์ ไม่น่าเป็นไปได้”

ความสงสัยทำให้ตัดสินใจแกะของขวัญ เพราะที่ตีที่เป็นถุงผูกกริบบิ้นไว้
เท่านั้น พอเปิดออกเห็นกล่องกำมะหยี่อยู่ข้างในก็เปิดฝาขึ้นดู แหวนทับทิมวาง
อยู่ในนั้น ไฟโคมกลางห้องสะท้อนให้เห็นทับทิมน้ำงาม ยิ่งกระทบแสงไฟ
ยิ่งทอประกาย...ดูๆ ไปมันก็แค่แหวน จะส่งผลร้ายอะไรต่อครอบครัวได้

จู่ๆ อากาศในห้องนอนก็หนาวขึ้นกะทันหัน ลมจากเครื่องปรับอากาศ
ต้องผิงกายทำเอาขนลุกชู่ คุณหญิงสำรวจสูตรู้สึกหนาวเข้ากระดูก บางอย่าง
ดลใจให้หีบแหวนนั้นขึ้นมาสวม พอตัวเรือนสัมผัสกับผิว ความเย็นชานก็แผ่
เข้าสู่กายและแปรเป็นความอบอุ่นแทน หล่อนตาปริ้อลงด้วยพลังบางอย่าง
แต่แล้วจู่ๆ ดวงตาที่เคยทอแวอวาก็แข็งกระด้างขึ้นมา

“ก็แค่แหวน ยายคนนั้นเพื่อเจ้าไปเอง ไม่ต้องไปสนใจคนพูดมาก
ไร้สาระ” เจ้าตัวพูดเหมือนละเมอแล้วเก็บแหวนใส่กล่อง ผูกกริบบิ้นเรียบร้อย
ตามเดิมและนำไปเก็บไว้ในตู้เซฟ

คุณหญิงสำรวจสูตรูตาทิ้งตัวลงนอน กดปุ่มหรีไฟในห้องจากตรงหัวเตียง
พอหัวถึงหมอนครู่เดียวก็หลับสนิท

ภายนอก...ห้องฟ้ามีดครึ้มกว่าทุกวัน หากใครมองมาที่บ้านหลังนี้จะ
เห็นว่าบนหลังคาบ้านคล้ายกับมีเงาทะมึนครอบคลุมอยู่ สรรพสัตว์รวมถึงสุนัข
ที่เคยเห่าหอนจู่ๆ ก็เงียบกริบโดยพลัน

สตรีร่างอวบนอนหลับสนิท ภายในห้องเงียบจนถึงขั้นวังเวง บริเวณมุม
ห้องซึ่งเป็นที่ตั้งของตู้เซฟจู่ๆ ก็มีแสงสีแดงสว่างวาบ แสงนั้นเรื่อเรื่อก่อนจะ
จางหายไปที่สุดในที่สุด แล้วแทนที่ด้วยร่างโปร่งบางของใครบางคนซึ่งสวมเสื้อ
แขนกระบอก ท่อนล่างนุ่งชิ้นลวดลายแปลกตา มีผ้าผืนยาวคล้องคออยู่

ดวงตาที่เต็มไปด้วยแววอากาศแค่นักร้องรูปถ่ายบนหัวเตียงซึ่งเป็นรูปหญิงสาวสองคน

รูปนี้ถ่ายในวันรับปริญญาที่ต่างประเทศ ธารลดา กับ ธารินุช ยิ้มหวานให้กล้อง ใบหน้าคนที่เห็นรูปไข่ ผมซอยสั้นระดับคอทำให้ดูเป็นสาวมันส์สไตล์ ผิดกับคนน้องที่ผมยาวหยักตรงปลายเล็กน้อยดูสวยหวาน นายพลสามารถกับคุณหญิงยิ้มอย่างมีความสุขในวันสำคัญของลูกสาว

ร่างโปร่งบางตาลูกสาว มือผอมยื่นไปเบื้องหน้า คำรามลดริมฝีปากด้วยความอหิวาต

“แกสองคนจะต้องชดใช้สิ่งที่ทำไว้กับฉัน คอยดู!”

กลิ่นเหม็นราวกับซากศพเน่าเปื่อยคละคลุ้งไปทั่วห้อง ร่างที่ดูเหมือนสาวสวยค่อยๆ เบี้ยวยุ่ย ดวงตาถลนออกมานอกเบ้าจนจะหลุดมิหลุดแหล่เลือดไหลออกจากดวงตาและจมูก ช่างเป็นภาพที่น่าสะพรึงกลัว ริมฝีปากของหญิงสาวบิดเบ้เมื่อเจ้าตัวแสบเย้ยเหยียดกริยามให้รูปภาพบนหัวเตียง

แผนต้อนรับลูกสาวของนายพล จะต้องน่าประทับใจที่สุด...

๑

สองสาว สองสไตล์

หญิงสาวร่างสูงโปร่งที่กำลังวิ่งออกกำลังกายในสวนสาธารณะ มีใบหน้าที่รูปไข่ขึ้นไปด้วยเหงื่อ ชุดกีฬาซึ่งเป็นผ้ายัดรัดรูปสีดำสนิทแนบไปกับทรวดทรงองค์เอว ผมสั้นระดับคอบัดนี้เปียกจนชุ่ม หล่อนครอบหูฟัง ฟังเพลงจากเครื่องเล่นไอพอดซึ่งห้อยอยู่ที่คอ

ขณะที่เมืองไทยเป็นเวลากลางคืน ท่ออเมริกากลับเป็นช่วงเช้า ยามว่างธารลดาชอบมาออกกำลังกายที่สวนสาธารณะเป็นประจำเพราะทำให้มีสมาธิในการทำงานมากขึ้น หล่อนเป็นวิศวกรให้บริษัทแห่งหนึ่ง หญิงสาวเป็นคนมีฝีมือ มีความรับผิดชอบดีเยี่ยม ตั้งแต่ก่อนเรียนจบก็มีบริษัทต่างๆ มาเสนองานให้ แต่หล่อนกลับเลือกทำงานเป็นฟรีแลนซ์เพราะต้องการความเป็นอิสระ

ธารลดาชอบชีวิตที่นี้ หล่อนได้เป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องถูกกฎเกณฑ์บีบบังคับ แต่เมื่อสองเดือนก่อนบิดามีคำสั่งให้รีบกลับเมืองไทยโดยเร็วที่สุด ท่านลงทุนเปิดห้างสรรพสินค้าร่วมกับเพื่อนและกำลังจะเริ่มก่อสร้างในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า จึงต้องการให้หล่อนกลับไปรับหน้าที่เป็นวิศวกรที่ปรึกษา ส่วนมารดาก็ต้องการให้ธารินชกลับเมืองไทย

แม้จะรู้ว่าเรื่องงานเป็นแค่ข้ออ้าง แต่ทั้งคู่ก็ปฏิเสธไม่ได้

นาฬิกาที่ข้อมือส่งเสียงเตือน ธารลดาจึงเริ่มต้นเหยียดกล้ามเนื้อ หล่อนเหลือเวลาอีกเพียงครึ่งชั่วโมงที่จะอาบน้ำแต่งตัว ผมสั้นซอยระดับคอทำให้ง่ายต่อการดูแลรักษา แม้ตอนที่ตัดสินใจตัดจะเสียดายผมนุ่มๆ ใจแทบขาด แต่เพื่อความคล่องตัวในการทำงานแล้วก็นับว่าคุ้ม เล็กกล้ำลี้ดำกระชับเป็ยกแนบไปกับลำตัวดูเซ็กซี่ หล่อนเป็นคนสูงแต่อวบอิมในส่วนที่ควรจะมี เพราะเหตุนี้จึงมีฝรั่งหน้าขาวเวะเวียนมาขายขนมจีบไม่ขาด แต่เจ้าตัวกลับปฏิเสธไป

ความรักครั้งแรกทำให้ธารลดาขยาดผู้ชายต่างชาติ โดยเฉพาะผู้ชายรูปหล่อ มาร์คัสเป็นเพื่อนร่วมคณะของหล่อน เขาเข้ามาตีสนิทด้วยการอาสาช่วยงานทุกอย่าง ความสุภาพอ่อนโยนทำให้หญิงสาวตกหลุมพรางโดยไม่รู้ตัว แต่พอคบกันไปหล่อนก็ได้เห็นธาตุแท้ของคนที่เรียกว่าแฟน มาร์คัสชวนหล่อนไปปาร์ตี้ที่บ้าน แต่พอสบโอกาสเขาก็พาเข้าห้องและพยายามลวนลาม หล่อนกำลังมีงงจากแอลกอฮอล์ที่ดื่มเข้าไปหลายแก้วจึงเกือบเสียท่า แต่โชคดีที่ว้าโคมไฟบนหัวเตียงพาดศีรษะอีกฝ่ายและรีบหนีออกมาได้เสียก่อน แต่พอเปิดประตูออกมากลับพบความจริงอันน่าตกใจ...

มาร์คัสไม่เพียงคิดล่วงเกินหล่อน แต่ยังตั้งกล้องบันทึกภาพเพื่อถ่ายทอดสดให้บรรดาเพื่อนต่างชาติได้ดูกันอีกด้วย สำหรับเขาแล้ว หล่อนเป็นแค่ผู้หญิงผิวเหลืองซึ่งมีค่าแค่เป็นรางวัลเติมพันทึนในเกม หญิงสาวเก็บนมโม่ริการ์ตนั้นไว้และใช้เป็นเครื่องต่อรองไม่ให้ชายหนุ่มแฉ่งความจับหล่อนข้อหาทำร้ายร่างกาย ทั้งคู่กลายเป็นศัตรูกัน...ธารลดาเข็ดขยาดผู้ชายและไม่ยอมเปิดใจให้ใครอีกเลยตั้งแต่นั้นมา

เสียงนาฬิกาเตือนอีกครั้ง หญิงสาวเหยียดกล้ามเนื้อเสร็จพอดี หล่อนใช้ผ้าขนหนูซับเหงื่อแล้วเดินกลับไปไปยังจักรยานที่จอดเอาไว้ข้างสวนสาธารณะ หยิบกุญแจออกมาไขก่อนมันตรงกลับที่พัก รอยยิ้มแถมบนใบหน้าเมื่อรับรู้ถึงอากาศบริสุทธิ์ที่ปะทะผิวหนัง ฝรั่งอาวุโสหลายคนที่มาออกกำลังกายซึ่งกำลัง

เดินข้างถนนโบกมือยิ้มให้ หญิงสาวโบกมือตอบ มองไปยังตึกสูงอันเป็นที่พัก
ซึ่งอยู่ห่างไปไม่กี่บล็อกถนน

ตอนที่ธารลดดาเปิดประตูเข้าไป เสียงเปิดน้ำในห้องน้ำก็ดังอยู่แล้ว
หล่อนใช้ผ้าซับเหงื่อ หลังจากนั้นก็เดินไปที่หม้อต้มกาแฟแล้วรินใส่แก้วถือ
ไปนั่งดื่มตรงโซฟา หญิงสาวชอบกาแฟดำเพราะได้กลิ่นหอมสดชื่นของกาแฟ
แท้ๆ ความขมทำให้หล่อนตื่นตัวและรู้สึกมีพลังทำภารกิจต่างๆ หล่อนขาด
เครื่องดื่มชนิดนี้ไม่ได้ แถมยังต้องดื่มถึงวันละสองแก้ว หญิงสาวกวาดตา
มองห้องพักซึ่งกว้างประมาณร้อยห้าสิบตารางเมตร ราคาของมันนับว่าแพง
มาก แต่สำหรับสองสาวแล้วไม่ใช่เรื่องลำบากเลยแม้แต่น้อย อะพาร์ตเมนต์
นี้มีห้องนอนสองห้อง ห้องนั่งเล่นขนาดเล็กพร้อมโซฟา อีกส่วนเป็นพื้นที่
ทำครัว มีห้องน้ำเพียงห้องเดียวซึ่งตอนนี้มีใครอีกคนในโซอยู่

หญิงสาวกดปุ่มเปิดโทรทัศน์เพื่อดูข่าวประจำวัน ภาษาอังกฤษกลายเป็น
เรื่องง่ายหลังจากมาใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นหลายปี หล่อนจึงเป็นวิศวกรเอเชียที่พูดภาษา
อังกฤษได้ ขณะเดียวกันก็มีวินัยของชาวเอเชียผสมอยู่ด้วย

เมื่อประตูห้องน้ำเปิดออก ธารลดดาก็ได้กลิ่นหอมของครีมอาบน้ำที่คุ้น
เคยลอยออกมา หญิงสาวร่างเพรียวสวมเสื้อคลุมอาบน้ำสีขาวยืนนวดนวด
ออกมา บนศีรษะโพกผ้าขนหนูเอาไว้ พอเห็นพี่สาวก็ปรี๊ดเข้ามาทัก

“พี่ธารไปออกกำลังกายแต่เช้าเลยนะคะ นุชตื่นมาก็ไม่เห็นแล้ว”

ธารีนุชเป็นน้องสาวแท้ๆ แต่นิสัยต่างกับพี่สาวราวกลับหน้ามือเป็นหลัง
มือ คนน้องอ่อนหวานเป็นแม่บ้านแม่เรือน แม่บนแคตวอล์กจะแต่งตัวเปรี๊ยะ
จนขีดฟันแต่นิสัยเรียบร้อย หล่อนไม่เคยทะเลาะกับใครแม้แต่เพื่อนนางแบบ
ที่จ้างเอาเปรียบหล่อน

“วันนี้วันสุดท้าย พลาดได้ยังไง เมื่อคืนนี้กลับเสียตึกเลยนะ พี่ทรอ
ไม่ไหวเลยกลับไปก่อน”

ธารีนุชเป็นนางแบบ บ่อยครั้งมีงานถ่ายแบบหรืองานเลี้ยงทำให้เจ้าตัว

กลับตึก หล่อนเริ่มทำงานตั้งแต่มาเรียนที่นี่ใหม่ๆ เพราะความสวยแปลกตา สะดุดตาแมวมอง และรูปร่างสูงกว่านางแบบเอเชียทั่วไป หล่อนไม่เที่ยวเตร่ ไม่ดื่มเหล้า ทำงานมีวินัยและดูแลตัวเองเป็นอย่างดี ทำให้เอเจนซี่ชอบชารีนุช มาก และเพราะมัวทำแต่งงาน ผลการเรียนจึงตกๆ หล่นๆ ผิดกับธารลดา ที่มูเรียนจนจบการศึกษาตามเวลา แถมยังได้งานจากบริษัทวิศวกรชั้นนำใน อเมริกาอีกด้วย

“พอดีพี่ๆ สไลด์ลิสต์กับเพื่อนนางแบบเซ็กซี่ลง ความจริงนุช ไม่อยากไปเลยคะพี่ธาร แต่ขัดไม่ได้”

“แหม...เซ็กซี่ลงทั้งที จะไม่ไปได้อย่างไร”

“ใช่คะ น่าเสียดายจัง นุชสนิทกับพี่ที่นี่ทุกคน แต่ถ้าไปเมืองไทยไม่รู้จะมีใครจ้างนุชใหม่” คนเป็นน้องเอ่ยเสียงอ่อย

“ต้องมีสิ นุชออกจะสวย ไม่ต้องคิดมาก ยิ่งงเสี่ยเราก็มีโพรไฟล์ดีอยู่แล้ว พี่ว่าไม่อยากหรอก แต่ถ้าสุดท้ายจริงๆ ก็ไปทำงานทำตามที่เราเรียนมา ไม่เห็นจะยาก ภาษาอังกฤษเราได้เปรียบอยู่แล้ว ประกาศนียบัตรเลขานุการก็มี ไม่ใช่หรือ” พี่สาวยกไหล่ มั่นใจเต็มร้อย ผิดกับชารีนุชที่ค่อนข้างซี้กั้วและ ซี้กั้ววล

“ให้ทำงานเลขฯ เนี่ยนะ ไม่ไหวหรอกคะพี่ธาร นุชยังโง่ๆ อยู่ด้วย เกิดทำงานเจ้านายเสียหายจะทำยังไง”

“เราก็ระวังหน่อยสิ”

“ไม่เอาละ ก็นุชไม่เก่งเหมือนพี่ธารนี่ ขนาดยังไม่ถึงเมืองไทยก็มีงานรอ อยู่แล้ว”

“แหม...อย่าพูดอย่างนั้นสิ ต้องเรียกว่าพี่ซี้กั้วคิดมากกว่าที่คริสช่วยหางาน ให้ ส่วนนุช ถ้าไม่มีอะไรทำก็ไปช่วยคุณพ่อที่บริษัทก็ได้”

คริสคือเพื่อนสนิทของธารลดา เขาเป็นสถาปนิกลูกครึ่ง ผิวขาว รูปร่าง สูง หน้าตาหล่อเหลา

“แต่คุณพ่อก็คงไม่อยากให้นุชช่วยหรอก งานอะไรก็ทำไม่เป็นสักอย่าง

คุณพ่อถึงได้เอาแต่ปรึกษาพี่ธารอยู่เรื่อย” หล่อนคิดเสมอว่าบิดารักพี่สาวมากกว่า แม้ท่านจะรักหล่อนแต่ก็เป็นเพียงความเอ็นดู แต่สำหรับธารลดานั้น เป็นความชื่นชม เชื่อในความสามารรถ

“พ่อเขาเห็นพี่เป็นวิศวกร พ่อฟังพวกคัพพีวิชาการไม่ค่อยถนัดก็เลยต้องปรึกษาพี่ ที่จริงพ่อคิดถึงนุชมากนะ เป็นห่วงสุดๆ ย้ำตลอดว่าให้พี่ดูแลนุชให้ดี”

“แม้ก็ห่วงพี่ธารเหมือนกันนะ บอกนุชให้ดูแลพี่ธาร”

คุณหญิงสรวยสูดรักรักลูกสาวคนเล็กมาก โท. มาคุยแทบทุกวัน แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตกลับทำให้ความสัมพันธ์ของแม่กับลูกสาวคนโตห่างเหิน

“ไม่ต้องมาหลอกพี่เลย อย่างพี่นะโดนแม่ตัดหางปล่อยวัดมานานแล้ว ยิ่งถ้าแม่เห็นผมทรงนี้นะ มีหัวโตนเทศน์อีกยาวแน่”

คุณหญิงสรวยสูดก็ไม่ชอบให้ลูกสาวตัดผมสั้น ยิ่งสั้นระดับคอบแบบ ทอมบอยยิ่งไม่ชอบ แต่ธารลดากลับขัดคำสั่ง เรื่องการแต่งตัวก็เหมือนกัน ไม่ชอบให้หญิงสาวใส่เสื้อยืดกางเกงยีน แต่งานของหล่อนต้องการความทะมัดทะแมง เสื้อผ้าในตู้จึงมีกระโปรงนับชิ้นได้ จึงเหมือนกับไม่ว่าหล่อนจะทำอะไรก็มักจะทำให้มารดาไม่พอใจอยู่เรื่อย

“พูดเรื่องจริงก็ไม่เชื่อ”

“นี่ก็สายมากแล้ว พี่ขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะ นุชไม่ต้องทำอาหารเช้าเผื่อนะจ๊ะ พี่จะรีบไป เย็นนี้เจอกัน จะได้ช่วยกันเก็บของต่อ”

กล่องกระดาษสำหรับเก็บสัมภาระทั้งหมดวางเรียงอยู่ตรงมุมห้อง ของส่วนหนึ่งถูกส่งกลับทางเรือ ยกเว้นเสื้อผ้าและของลำคัตัญซึ่งสองสาวจะนำขึ้นเครื่องด้วย

“รู้สึกใจหายเหมือนกันนะคะ เราสองคนอยู่ที่อะพาร์ตเมนต์นี้มาตั้งหลายปีแล้ว”

“นุชคิดเหมือนพี่เลย พี่รู้สึกเหมือนที่นี้เป็นบ้านหลังที่สอง พี่ตั้งใจว่าจะปล่อยให้คนเช่าก่อน ถ้ามีโอกาสเมื่อไหร่เราก็แวะมาเที่ยว”

อะพาร์ตเมนต์แห่งนี้อยู่ใจกลางเมือง ตอนที่นายพลสามารถตัดสินใจซื้อนั้นราคาแพงกว่าที่อื่นเกือบเท่าตัว แต่เพราะระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยม การเดินทางสะดวกสบายเพราะอยู่ใกล้สถานีรถไฟ จึงตัดสินใจซื้อให้ลูกสาว

“พี่ธารว่ไปเมืองไทยคราวนี้ เราสองคนจะเป็นยังงั้บ้าง”

“รับรองว่ามีอะไรให้ทำตลอด ไม่มีทางเมื่อหรือก เชื่อพี่สิ”

อากาศร้อนจัดของกรุงเทพฯ ทำให้ใบหน้าคมสันชุ่มไปด้วยเหงื่อ นิลภัทรอยู่บนลู่วิ่ง ความเป็นนักธุรกิจทำให้ต้องปรับตัวให้เข้ากับชีวิตคนเมือง เวลาว่างยามเช้าคือออกกำลังกาย ชายหนุ่มเลือกฟิตเนสแห่งนี้เพราะเปิดบริการตั้งแต่เช้าตรู่ ลูกค้าที่มาใช้บริการล้วนแต่มีฐานะ หลังออกกำลังกายเสร็จ เขานั่งรถไฟไฟฟ้าไปบริษัทโดยใช้เวลาเพียงสิบห้านาทีเท่านั้น การเดินทางสะดวกสบาย ไม่ต้องเผชิญรถติด ใช้ชีวิตอยู่ในกล่องสี่เหลี่ยมแคบๆ เหมือนคนอื่น ชายหนุ่มไม่สนใจว่าตนไม่ได้มีรถหรูเหมือนผู้บริหารคนอื่นๆ แต่กลับรู้สึกอิสระ

ร่างสูงเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อแข็งแรง ใบหน้าหล่อคมไร้ที่ติ ผมเป็นสีดำนสนิท คิ้วเข้ม จมูกโด่ง สันกรามแข็งแรง ดูดีแบบชายไทยแท้ๆ... นิลภัทรเป็นนักธุรกิจเนื้อหอม เมื่อต้นเดือนที่แล้วเพิ่งได้รับการจัดอันดับว่าเป็นหนุ่มโสดในฝันที่สาวๆ หมายปองคู่กับน้องชายคืออนชายไปหมดๆ

เครื่องวิ่งส่งเสียงเตือนเมื่อหมดเวลา ชายหนุ่มจึงชะลอความเร็ว พอก้าวลงก็พบกับผู้หญิงสวมเสื้อกล้ามเอวอวยยิ้มหวานให้

“วันนี้คุณหนีลมาแต่เช้าเลยนะคะ”

นิลภัทรเหยียดกล้ามเนื้ออ่อน่ง เดินไปยังเครื่องยกน้ำหนักเพื่อบริหารกล้ามเนื้อต่อ เขาสังเกตเห็นว่าเจ้าหล่อนมองเขาอยู่นานแล้ว “ครับ วันนี้ผมมีประชุมเก้าโมง กะว่าออกกำลังกายเสร็จจะเข้าบริษัทเลย คุณสาละครับ มานานหรือยัง”

เขาเคยเจอหล่อนมาสามครั้งแล้ว หญิงสาวชื่อสาวิตรี เป็นสาวเปรี้ยว น่าจะยังโสดเพราะมาคนเดียว หล่อนมักจะสวมเสื้อผ้ารัดรูปชนิดเปิดมากกว่า ปิด และแทนที่จะออกกำลังกายจริงจังกลับคอยชำเลื่องมอสมาชิกคนอื่นๆ

“เพิ่งมาได้สักครูเดียวเองค่ะ แต่ยังไม่รู้ว่าจะเริ่มตันด้วยอะไรดี มันเบื่อกี่ครั้ง คุณนิลพอจะแนะนำบ้างได้ไหมคะ”

นิลภัทรทนต์ตัวลงนั่งตรงเครื่องยกน้ำหนักสองตัวที่ตั้งคู่กัน เขาปรับน้ำหนักให้พอดีกับตัวเอง ก่อนหันไปยิ้มให้ “ลองยกน้ำหนักดูไหมครับ”

“จะดีหรือคะ สากลัวแขนใหญ่ค่ะ เดี่ยวไม่สวย”

พูดจบหญิงสาวตรงหน้าก็จิกเท้าโปสท่า

นิลภัทรกวาดตามอง...ทรวงทรงองค์เอวของคนตรงหน้าอะร้าอร่าม น่าชม เอวของหล่อนคอดเล็ก สะโพกผาย ทรวงอกที่ไม่ต่ำกว่าคัพดีเด่นสะดุดตา เขาไม่ใช่เก๋ก่อนที่รู้ว่าหญิงสาวต้องการบอกอะไร แต่เขาไม่ต้องการผูกพันกับใคร ก็แค่ไปรยเสนห์ไปวันๆ เขาไม่รู้ว่าเพราะอะไรถึงไม่เคยปักใจกับใครสักคน

เขาไม่ใช่เกย์ แต่กลับไม่เคยชอบพอหญิงสาวคนไหนจนถึงขั้นตกหลุมรักและต้องการจีบ ราวกับลึกลับ แล้วเขากำลังรอคอยใครสักคนมาเสนหาน

“สวยสิครับ คุณสาวสวยออก แล้วก็ไม่ใช่ความจริงเลยนะครับที่ยกน้ำหนักแล้วแขนใหญ่ ดูอย่างดาราสอลิวิดูตสิครับ อย่างเจโล^๒ เป็นต้น เขายังจ้างเทรนเนอร์ส่วนตัวมาดูแลกล้ามเนื้อเลย มาครับ ผมจะสอนให้” นิลภัทรดึงหญิงสาวมานั่งลง ปรับน้ำหนักตรงเครื่องให้พอดีกับแขนเปรี้ยวบาง จับมือหล่อนให้จับแฮนด์แล้วสาธิต “ท่าแบบนี้ครับ แต่ดึงเบาๆ พอกกล้ามเนื้อเกร็งตัว ผมปรับน้ำหนักให้แล้ว แค่นี้พอจะทำให้กล้ามเนื้อเฟิร์มแต่ไม่ใหญ่เกินไปดีไหมครับ”

หญิงสาวมองมือของชายหนุ่มที่เกาะกุมอยู่ นิลภัทรช่วยอีกฝ่ายดึงตุ้ม

^๒ เจนิเฟอร์ โลเปซ ดาราชื่อดัง มีผลงานที่มีชื่อเสียงหลายเรื่อง

น้ำหนักลงมา ทั้งคู่สบตากันในจังหวะที่สาวตรีเลื่อนมือมากุมมือชายหนุ่มแทน แล้วขมำชายตาส่งยิ้มให้

“คุณนิลแก่งังงะคะ รู้เกี่ยวกับเรื่องการออกกำลังกายเยอะเลย เห็นทีสาครต้องขอคำแนะนำบ่อยๆ เสียแล้ว”

“ได้เลยครับ ผมมาที่นี่ทุกวันครับ คุณสามวันไหนก็แวะมาหาผมได้เลยนะครับ ผมยินดีให้คำปรึกษาฟรีไม่คิดค่าใช้จ่าย”

“ขอบคุณนะคะ”

“คิดว่าพอไหวนะครับ”

“ไหวค่ะ สาทำเองได้”

หญิงสาวสาคริตให้ดู หล່อนดึงแฮนด์ลงมาทำให้ตุ้มน้ำหนักถูกยกขึ้นไป ยามออกแรงทรวงามก็เข็ดชันตืดดูตลายตา ดูเหมือนเจ้าตัวจะพอใจที่ท่าทางเช่นนั้นให้ชายหนุ่มดู

นิลภัทรยิ้ม ตาเป็นประกาย เขาเดินไปยังที่นั่งของตัวเองบ้าง กตนาพิกาเพื่อจับเวลา ตั้งใจจะยกน้ำหนักเพื่อเพิ่มกล้ามเนื้ออีกสิบนาที่หลังจากนั้นค่อยไปอาบน้ำ...

อาหารตาที่สวมชุดลีครีมทำเอาชายหนุ่มยิ่งกระชุ่มกระชวย และทำให้การออกกำลังกายในครึ่งชั่วโมงสุดท้ายมีชีวิตชีวขึ้น แม้การไปรยเสน่ห์ เช่นนั้นบางครั้งก็นำความยุ่งยากมาสู่ตัวเอง หลายครั้งหญิงสาวเหล่านั้นไม่ยอมปล่อยมือจนนิลภัทรต้องใช้ความเฉียบขาดเข้าข่ม

ในอดีตนิลภัทรเคยเป็นผู้ขายเครื่องขริม แต่ผลของการทำธุรกิจทำให้รู้ว่าต้องรู้จักมีลูกล่อลูกชน การเอาใจคนรอบข้างโดยเฉพาะผู้หญิงถือเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่ง บ่อยครั้งที่คู่ค้าได้รับการดูแลเอาใจใส่ก็ทำให้ติดต่อธุรกิจง่ายขึ้น หลังจากปรับตัวระยะหนึ่งเขาก็มีมนุษย์สัมพันธ์ดีจนตอนนี้บิดาวางใจให้รับงานสำคัญหลายอย่าง เมื่อต้นปีที่แล้วเขาเพิ่งรับตำแหน่งประธานกรรมการบริษัท ส่วนบิดาเป็นบอร์ดบริษัทแทน

ตอนที่โทรศัพท์เคลื่อนที่ดังขึ้น ชายหนุ่มเพิ่งก้าวออกจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องพักกำลังกาย พอเห็นเบอร์บนหน้าจอก็รีบกดรับ

“ว่าไงเนพ อยู่ไหนแล้ว”

เขามีน้องชายอายุต่างกันสองปีชื่อว่า นกชัย หลังเรียนจบทั้งคู่ช่วยบิดาบริหารงานบริษัทเอสอินดีสตรี โดยน้องชายของเขารับหน้าที่ประชาสัมพันธ์

“พี่นี่ลอบานน้ำเสร็จแล้วหรือครับ ังรีบออกมาเลย ผมรออยู่ด้านหน้า”

พอเปิดประตูออกมาก็พบน้องชายยืนรออยู่

“เออสิ แกเพิ่งมาถึงหรือ”

นกชัยสวมเสื้อเชิ้ตกางเกงโมเดิร์นตามสไตล์หนุ่มเมโทรที่ตามแฟชั่นจำคอเสื้อเบาะกระดุมออกสองเม็ด ผมซอยสั้นหวีจัดแต่งทรงอย่างดี ผิดกับนิลภัทรที่สวมสูทราคาแพงถือกระเป๋าหนังเข้ากับฐานะ แม้เป็นพี่น้องแต่บุคลิกกลับต่างกันอย่างสุดขั้ว ขณะที่หนุ่มคนหนึ่งดูสนุกสนานขี้เล่น แต่อีกคนดูเคร่งขรึมเอาจริงเอจัง

“ครับ พอดีผมตื่นสายไปหน่อย เมื่อคืนกว่าจะกลับก็ดึก”

นอกจากบ้านที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาแล้ว สองหนุ่มยังมีคอนโดฯ ใกล้กับรถไฟฟ้าเพื่อใช้เป็นที่พักผ่อนยามว่าง นกชัยกลับดึก มารดาค่อนข้างเข้มงวดกับลูกชาย โดยเฉพาะลูกคนเล็กเพราะอุปนิสัยเจ้าชู้ เมื่อเดือนก่อนนกชัยก่อเรื่องรบกวนยทำให้ทางครอบครัวต้องไปเจรจากับฝ่ายหญิง บิดาต้องยอมจ่ายเงินก้อนเพื่อให้ฝ่ายหญิงยอมเลิกยุ่งเกี่ยว

“งานหนักกะลือทำ” นิลภัทรเหลือบมองน้องชาย ยิ้มอย่างรู้ทัน...งานที่ว่าหนักคงไม่ใช่งานที่บริษัท แต่เป็นอย่างอื่นมากกว่า

“ครับ หนักมาก เล่นเอาหมดแรง พี่ละครับเป็นไงบ้าง”

“ก็ไม่เป็นไร”

นิลภัทรเหลือบมองหญิงสาวที่เปลี่ยนจากเครื่องยกน้ำหนักขึ้นไปบนวอล์กเกอร์แทน พอเห็นว่าสองหนุ่มมองมาก็โบกมือยิ้มหวานให้

“ว้าว! ที่นี้วู้ดนี่นะครับ เครื่องออกกำลังกายก็ใหม่ดีด้วย”

นักชี้ยัจฉริยะ สายตาไม่ได้อยู่ที่เครื่องออกกำลังกาย แต่จ้องไปที่คนเสียมมากกว่า หญิงสาวสวมชุดออกกำลังกายผ้ายืดรูปสี่เหลี่ยม หลังออกกำลังจนเหงื่อออกผ้าจึงแนบกระชับเผยให้เห็นบราลูกไม้ที่แทบจะปกปิดอะไรไม่ได้ ทรงอกคับตึกระเพื่อมเป็นจังหวะยามเจ้าตัวเคลื่อนไหวบนเครื่องออกกำลังกายดูเชือกที่เร้าใจอย่างบอกไม่ถูก

“วิวดี แต่อาจจะร้อนเกินไปถ้านายเล่นใส่เกียร์เดินหน้าไม่ยั้งแบบนี้ และดีไม่ตีแม่เราจะหัวใจวาย”

“แหม...พีนิลก็ แค่มองเอง นี่เสียดายนะ ถ้าคุณพ่อไม่โทร. มาเร่ง ผมคงต้องขอให้พีนิลแนะนำให้รู้จักคุณผู้หญิงคนนั้นหน่อยแล้ว เพราะเธอดูน่าค้นหาเป็นที่สุด”

“พอเลย นายนี้ไม่รู้จักเซิตนะ เรื่องเที่ยวให้มันเพลๆ ลงหน่อย เกิดแม่รู้เข้าว่านายยังไม่ทิ้งนิสัยเดิม มีหวังโดนอบรมยาวแน่”

อรวีมักจะเรียกลูกชายคนเล็กไปตักเตือนเป็นประจำให้ระมัดระวังเรื่องความสัมพันธ์

นักชี้ยเปลี่ยนคู่ควงแทบทุกเดือน มีความสัมพันธ์กับหญิงสาวนับไม่ถ้วน จากหน้าสุภาพ ขี้เล่น แต่ลึกๆ แล้วเป็นเลื้อยผู้หญิงตัวจริง แต่นิลาทรกลับไม่เคยมีแฟน ทั้งที่ชอบหวานเสนห์คุยกับผู้หญิงไปทั่วแต่ไม่เคยคบใครจริงจัง...ทางบ้านจึงพากันเป็นห่วง

“ครับผม ต่อไปผมจะไม่เที่ยวแล้วครับ แต่เปลี่ยนมาออกกำลังกายแทน เครื่องที่นี่ดูพิถีพิถันดีจัง น่าจะเรียกเหงื่อได้เยอะเชียวนะ”

“เอาน่า...อย่ามัวแต่พูดมากเลย รีบไปดีกว่าเดี๋ยวจะสาย ดูสิ คิวรถไฟฟ้ายาวออกขนาดนั้น”

นิลาทรเดินนำน้องชาย มองไปยังจุดเชื่อมต่อกับรถไฟฟ้าซึ่งมีผู้มาเข้าแถวเพื่อใช้บริการแออัดกว่าทุกวัน เขาสแกนบัตรตรงประตู โดยไม่ทันสังเกตว่าเบื้องหลัง...นักชี้ยยังคงมองเข้าไปในฟิตเนสพร้อมทั้งโบกมือให้หญิงสาวชุดสี่เหลี่ยม ทั้งคู่สบตาและยิ้มหวานอย่างมีเลศนัย...

ห้องประชุมของบริษัทเต็มไปด้วยผู้บริหารของบริษัทเอสอินดีสตรี
นั่งอยู่รายรอบ หัวข้อประชุมในวันนี้คือเรื่องการก่อสร้างห้างสรรพสินค้า
‘แอลอินฟินิตี้’ ซึ่งมีฤกษ์ลงเสาเข็มในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า

แอล ย่อมาจากภาษาอังกฤษ Luxurious แปลว่า หูหรรษา หมายถึง
ห้างสรรพสินค้าแห่งนี้ถูกออกแบบให้หรรษาสะดักสบายแบบไร้ขีดจำกัด พื้นที่
ห้างสรรพสินค้าทั้งหมดมีแปดชั้น แบ่งเป็นสองส่วน ปีกข้างหนึ่งเป็นที่ตั้งของ
โรงแรมระดับหกดาวเพื่อต้อนรับลูกค้าชั้นนำจากต่างประเทศ นอกจากนี้พื้นที่
ห้างแล้วชั้นบนสุดยังมีโรงแรมระดับพรีเมียมและร้านอาหารชื่อดังอีกมากมาย
ชั้นถัดมาเป็นศูนย์อาหารหลากหลายเชื้อชาติเพื่อรองรับลูกค้าที่มีฐานะร่ำรวย
แต่ไม่เกี่ยงราคา

หุ้นส่วนทั้งหมดประกอบด้วยนายพลสามารถ สุชาติ และผู้ถือหุ้นราย
ย่อยอีกร่วมสิบคน แปลนตึกและรายละเอียดทั้งหมดลงตัวเรียบร้อยแล้ว ฤกษ์
ก่อสร้างคืออีกหนึ่งเดือนข้างหน้า แต่ปัญหาใหญ่ก็คือพื้นที่ด้านหลังซึ่งตั้งใจจะ
สร้างเป็นลานจอดรถให้ได้ราวพันคันนั้นปัจจุบันเป็นชุมชนแออัด ชาวบ้านยัง
ไม่ยอมย้ายออกไป สุชาติให้หนายติดตามและจ่ายค่าตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อ
แต่ยังมีชาวบ้านอีกกว่ายี่สิบหลังคาเรือนที่ปฏิเสธ โดยให้เหตุผลว่าพวกเขา
อาศัยอยู่ที่นี้มากกว่าสี่สิบปีแล้ว

หลังประชุมอย่างเคร่งเครียดเกือบสองชั่วโมง ทุกคนก็แยกย้ายกันไป
ทำงาน ภายในห้องเหลือเพียงสามพ่อลูกนั่งสนทนากัน

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหมนิล”

ต้นสัปดาห์ก่อน สุชาติมอบหมายให้นิลภัทรส่งหมายไปเจรจากับ
ชาวบ้านที่เหลือเพื่อให้เริ่มงานก่อสร้างได้ทันตามกำหนด พร้อมทั้งเสนอ
ค่าตอบแทนเพิ่มมากขึ้น เขาหวังว่าเงินก้อนนี้จะแก้ปัญหาได้ แต่ชาวบ้านมีผู้นำ
ทำให้ดื้อแพ่งไม่ยอมเจรจา

“ครับพ่อ ตอนนี้มีให้คุณวันชนะจัดการให้อยู่ อีกไม่นานคงมีข่าวดี”

“ดีแล้ว เรื่องนี้สำคัญมากนะ มะรีนนี่พ่อนัดคุยกับนายพลสามารถ ท่าน

เป็นห่วงเรื่องนี้มาก พ่อเองก็ห่วง เพราะฤกษ์ลงเสาเข็มเราก็ได้มาแล้ว ธนาคารก็อนุมัติงบมาแล้ว ถ้ามีอะไรผิดพลาดขึ้นมาละก็งานเสียหายแน่”

สุชาติกับนายพลสามารถเรียนรุ่นเดียวกันและสนิทสนมกันมาก่อน และเมื่อห้าปีก่อนทั้งสองพบกันอีกครั้งที่สนามกอล์ฟซึ่งสุชาติเป็นเจ้าของ หลังจากคุยกันถูกคอก็ตัดสินใจร่วมหุ้นทำธุรกิจ นายพลสามารถอยากเปิดห้างสรรพสินค้ามานานแต่ติดปัญหาหลายอย่าง พอได้คุยกับเพื่อนสนิทก็ตัดสินใจเดินหน้าโครงการนี้ทันที

“พ่อไม่ต้องห่วงหรอกครับ เรื่องเกี่วข้องปล่อยไว้ให้พี่นั่นทำไปเถอะ ขานี้เชี่ยวชาญแล้ว”

นิลภัทรเป็นนักธุรกิจมองการณ์ไกล ในบางมุมก็เด็ดขาดเอาจริงเอาจัง แต่บางเรื่องก็รู้จักประนีประนอม เขาเคยเป็นตัวแทนบริษัทไปเจรจากับคู่ค้าจนสำเร็จมาหลายรายแล้ว

“ว่าแต่พี่เขา แล้วเราล่ะนะ มีผลงานอะไรให้พ่อเห็นบ้าง ไม่ใช่ทำแต่เรื่องนะ พ่อซีเกียจตามแก้ปัญหา”

แม้ทั้งสองนิสัยต่างกันอย่างสุดขั้ว นิลภัทรเอาจริงเอาจังกับงาน ขณะที่นาคัยนั้นเหยาะเหยะ วันๆ เอาแต่เที่ยวเตร่ไม่เป็นไรเป็นพาย แต่สุชาติเห็นว่าครอบครัวว่าร้ายจึงไม่เคียดเขี้ยวลูกชายเท่าไรนัก ยังไงเสียธุรกิจก็ต้องตกเป็นของนิลภัทรอยู่ดี...

โดยไม่รู้เลยว่าลูกชายคนเล็กนั้นแอบน้อยใจ

“โอ...พ่อ พูดอย่างนี้ได้ยังไง คราวที่แล้วมันผิดพลาดทางเทคนิคนิดหน่อย ผมรับรอง ต่อไปไม่เกิดเรื่องแบบนี้แน่” ลูกชายคนเล็กตอบเสียงอ่อย

“เออ ฉันจะจำเอาไว้ แต่อย่าให้มันผิดพลาดบ่อยนักนะโว้ย รู้บ้างไหมว่าคราวที่แล้วกว่าฝ่ายหญิงเขาจะยอม พ่อเสียเงินไปตั้งสองล้าน แทนที่จะเอาเวลาไปทำเรื่องไร้สาระ ก็หัดมาเรียนรู้งานแบบพี่เขาบ้าง”

“เรียนรู้งานทำไม ในเมื่อยังไงเสียพ่อก็ยกบริษัทให้พี่นี่ลอยู่ดี” ลูกชายคนเล็กโต้

“ที่ฉันทำอย่างนั้นก็เพราะแกมันไม่เอาไหน งานการเคยเข้ามาทำ
 เลียที่ไหน นี้อะไร...ที่เป็นถึงประธานกรรมการ ส่วนแกเป็นแค่อิมเซก”

“เขาเรียกว่าประชาสัมพันธ์ครับพ่อ สำคัญมากเลยนะนั่น ถือว่าเป็นหน้า
 เป็นตาของบริษัท”

หน้าที่ของนัชชัยคือดูแลภาพลักษณ์และการประชาสัมพันธ์โครงการ
 ทำงสรรพสินค้า และในวันเปิดตัวจะมีพิธีเปิดที่ยิ่งใหญ่อลังการไม่แพ้ใคร
 อีกด้วย

“พ่อครับ ใจเย็นๆ ก่อน นพแก่ๆพูดเล่น”

“เอาเถอะ พูดกับเกที่ไรฉันโมโหทุกที...เออ เกือบลืมเรื่องสำคัญ
 อาทิตย์หน้าแกสองคนเตรียมตัวไปงานเลี้ยงกับพ่อ” สุชาติบอกชื่อโรงแรมระดับ
 ห้าดาวและเวลา โรงแรมแห่งนี้ขึ้นชื่อเรื่องความหรูหรามีระดับ

“งานเลี้ยง?” นิลภัทรทวนคำ ปกติถ้าไม่ใช่เพื่อนสนิท สุชาติไม่ค่อยนิยม
 ออกงานสังคมนักเท่าไร ผิดกับมารดาคืออรวรีที่ออกงานสังคมแทบทุกคืน

“ใช่ ลูกสาวของนายพลสามารถกับคุณหญิงสรวงสุดาเพิ่งกลับมาจาก
 อเมริกา ทางครอบครัวก็เลยจัดงานเลี้ยงต้อนรับ เขาอยากให้เราเราไปร่วม
 งานด้วย”

“จัดที่โรงแรมขนาดนี้ไม่เล็กแล้วมั้งครับ แปลกดีนะ ลูกสาวกลับมาที่
 ก็ต้องจัดงานเลี้ยงด้วย ตลกจัง” นัชชัยค่อน

“สงสัยคงไม่ใช่งานเลี้ยงธรรมดา แต่อาจเป็นงานรจนาเสียงพวงมาลัย
 เลือกคู่กระมัง” นิลภัทรวิจารณ์ เขาเคยพบหุ่นส่วนของบิดาหลายครั้ง นายพล
 สามารถเป็นผู้ใหญ่ใจดี เป็นทหารแต่เกษียณแล้ว บุคลิกเหมือนทหารทั่วไปที่
 ตรงไปตรงมาและมีน้ำใจ ส่วนคุณหญิงสรวงสุดานั้นมนุษยสัมพันธ์ดีเยี่ยม
 ยิ้มแย้ม พูดเก่ง งานเลี้ยงต้อนรับครั้งนี้คงเป็นแผนของคุณหญิงเพื่อเปิดตัว
 ลูกสาวเข้าสู่วงสังคมนี้อย่างมาก

“พ่อก็คิดอย่างนั้น แต่ไหนๆ พ่อกับนายพลก็เป็นหุ้นส่วนกันอยู่แล้ว
 จะต้องเป็นญาติกันอีกชั้นก็ไม่เห็นเสียหาย”

“ผมไม่เอาด้วยนะครับพ่อ เชิญนายพนพเถาะ งานนี้ขอบาย” นิลภัทรรีบ ปฏิเสธทันควัน

“อ้าว! โหงงั้นล่ะพี่ ผมก็ยังไม่รับปากเหมือนกัน แต่ขอดูหน้าผายหญิง ก่อน ไม่รู้ว่าลูกสาวของนายพลสวยหรือเปล่า”

“พ่อได้ยินมาว่าคนโตจบวิศวะฯ คนเล็กเป็นนางแบบ สวยทั้งคู่”

“พ่อเคยเห็นแล้วหรือครับ” นิลภัทรถามย้ำ

“เคยเห็นรูปในโทรศัพท์ ท่านนายพลเคยเอาให้ดู อันที่จริงพ่อว่าลูกสองคนควรทำความรู้จักกันเอาไว้เนะ อย่างน้อยก็อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน ถึงไม่ได้ชอบพอ แต่ต่อไปภายหน้าจะได้พึ่งพากันได้”

“ผมอยาการู้จักครับ แต่เรื่องคู่ขอหาเองดีกว่า เรื่องคลุมถุงชนผมไม่ถนัด” นิลภัทรยังยืนยันกรานคำเดิม เขาไม่ต้องการให้เรื่องของความรักเกี่ยวพันกับธุรกิจ หากจะแต่งงานกับใครสักคนต้องมีพื้นฐานมาจากความรักไม่ใช่ความเหมาะสม

“อย่าหายนานล่ะ พ่อกับแม่รออุ้มหลานจนงกแล้ว ป่านนี้ยังไม่เคยพาสาวมาบ้านสักคน” สุชาติแซวลูกชายคนโต

“พ่อครับ เรื่องภรรยาต้องค่อยๆ หา จะผลิผลามได้ยังไง”

“ผลิผลามกับซักซ้า พ่อว่ามันคล้ายๆ กันอยู่นะ”

“โธ่...พ่อ” นิลภัทรโอด

“แกต้องเปิดใจคบผู้หญิงเสียบ้าง อย่าให้มันนานเกินไป ไม่อย่างนั้นคนเขาจะลือไปว่าแกเป็นเกย์ ที่สำคัญ...พ่อกับแม่ยังไม่อยากตะบันหน้ากินตอนไปงานแต่งงานแก”

“พ่อก็รอคุณพ่ไม่ดีกว่าหรือครับ อาจจะมีพลาดทำไปทำลูกสาวใครเขาท้องแล้วโดนบังคับแต่งงาน เผลอๆ พ่อจะได้หลานแถมมาด้วย เป็นแพ็กเกจซื้อหนึ่งแถมหนึ่งสุดคุ้ม”

“อ้าว! พี่นิล โหงพูดถึงน้องอย่างนั้นล่ะ แข่งกันนี่นา” นภชัยโอดโอย

“ไม่รู้ล่ะ ใครจะอยากได้คู่หรือเปล่าไม่รู้ แกสองคนต้องไปร่วมงาน

อย่าลืมเตือนแม่ด้วย เราทั้งครอบครัวต้องไปแสดงความยินดีที่บ้าน แล้วก็อย่าลืมซื้อของขวัญไปให้น้องเขาด้วย เข้าใจไหม”

“เอาน่าพ่อ ผมไม่ลืมหรอก”

“แล้วที่สำคัญคือแกสองคน...โดยเฉพาะเจ้านพ อย่าทำตัวรุ่มร่าม เกิดน้องเขาไปฟ้องท่านนายพล พ่อจะเสียหุ้นส่วนคนสำคัญ จะทำอะไรรักษาหน้าพ่อหน่อย”

“แน่นอนครับ พวกผมสองคนจะทำตัวเป็นเด็กดี ไม่ให้เสียชื่ออย่างแน่นอน”

๒

แก๊งพว

สองทุ่มแล้ว นิลภัทรยังนั่งอยู่ในห้องทำงานที่บริษัท เขาต้องอ่านเอกสารและอ่านสรุปรายงานการประชุมวันนี้ อีกทั้งยังต้องสะสางงานที่ค้างค้างให้เสร็จ ส่วนบิดาบอกว่าเปลี่ยจึงให้คนขับรถไปส่งที่บ้านตั้งแต่เมื่อเย็นแล้ว

ตลอดหลายชั่วโมงเขานั่งอ่านรายงานความคืบหน้า และข้อสรุปวาระการประชุมสำหรับนำเสนอหุ้นส่วนคนอื่น ๆ จนปวดตา นิ้วเรียวหวดคลึงไปตามขมับและหัวคิ้วเพื่อขบไล่ความอ่อนล้า คงเป็นเพราะคราวนี้ต้องลงทุนเป็นจำนวนมาก เขาจึงต้องเตือนตัวเองให้รอบคอบ เพราะหากพลาดจะหมายถึงฐานะทางการเงินสิ้นคลอน

ปัจจุบันห้างสรรพสินค้าผุดขึ้นใหม่ราวกับดอกเห็ด เมื่อสามเดือนก่อนมีห้างสรรพสินค้าเปิดใหม่โดยเน้นคอนเซ็ปต์เดียวกัน การทำธุรกิจในปัจจุบันต้องยึดความแปลกใหม่และเน้นจุดขาย นอกจากนี้จะต้องประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องถึงจะดำเนินต่อไปได้

สำหรับเอสอินดีสตรีแม้งจะคร่ำหวอดในวงการมานาน แต่เชี่ยวชาญด้าน

สนามกอล์ฟฟามากกว่า อย่างเช่นที่หัวหินซึ่งเปิดโครงการเป็นที่แรก รองลงมาคือ เชียงใหม่ ภูเก็ต มีสมาชิกรายปีจำนวนมาก แต่เดิมบิดาไม่เคยสนใจห้างสรรพสินค้า แต่เพราะสนิทสนมกับนายพลสามารถจึงตัดสินใจร่วมลงทุนด้วย ทั้งสองตั้งใจจะสร้างห้างสรรพสินค้าที่เป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์ แข่งกับคู่แข่ง ซึ่งเป็นเจ้าของห้างสรรพสินค้าชั้นนำหลายแห่งในกรุงเทพฯ

ชั้นล่างสุดของห้างสรรพสินค้าเป็นร้านแบรนด์ดังจากต่างประเทศ สำหรับลูกค้าไฮโซกระเป่าหนักได้เลือกซื้อ ชั้นต่อมาเหมาะสำหรับทุกคนในครอบครัวทั้งเสื้อผ้าชายและหญิง ของเล่นเด็ก อุปกรณ์กีฬาครบครัน ชั้นบนสุดสองชั้นเป็นศูนย์อาหารที่มีอาหารหลากหลายประเภท ทั้งร้านชื่อดังจากนานาประเทศ รวมถึงศูนย์อาหารที่เป็นอาหารชื่อดังจากจังหวัดต่างๆ ยกมาไว้รวมกัน

เรื่องโครงการนี้ลัทธิไม่เครียด แต่ที่ห่วงคือที่ดินซึ่งจะสร้างลานจอดรถมากกว่า

จดหมายร้องเรียนบนโต๊ะเป็นปีใหญ่ บ่งบอกว่าชาวบ้านจำนวนมากไม่พอใจที่จะต้องย้ายออก บางครอบครัวอาศัยอยู่มาหลายชั่วอายุคนแล้ว แม้บริษัทประกาศจ่ายเงินชดเชยแต่พวกเขาก็ยังปฏิเสธ นิลพัทธ์ส่งหมายไปเจรจา แต่ก็ถูกปฏิเสธ เขาเคยขอให้บิดาทบทวนและเลือกใช้ที่ดินซึ่งอยู่ติดกันอีกแปลงหนึ่งสำหรับทำที่จอดรถ แต่ก็ได้คำตอบเพียงว่า

‘มันจะเสียเวลา ไหนจะต้องให้สถาปนิกแก้แปลนอีก พ่อไม่เอายารถอีกต่อไปแล้ว เงินก็กินหมดไปแล้ว หากเราชักช้า มีหวังห้างอื่นแย่งเปิดก่อนพอดี’

ข้อความมากมายในจดหมายบ่งถึงความไม่พอใจอย่างยิ่งวด ชาวบ้านหลายคนแสดงความโกรธเคืองที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ นิลพัทธ์ให้ทนายเพิ่มค่าชดเชยให้ แต่ก็ยังได้รับคำตอบเช่นเดิม พวกเขามีตัวแทนคอยเรียกร้องสิ่งต่างๆ แถมยังมีทนายซึ่งเป็นคนนอกแต่ต้องการสร้างชื่อเสียงทางลัดให้ตัวเองโดยรับว่าความให้ฟรี เมื่อการเจรจาไม่ประสบผลสำเร็จก็เตรียมจะฟ้องศาล สำหรับเขาแล้ว ต้องการให้ชาวบ้านย้ายออกไปอย่างเต็มใจมากกว่าจะใช้กฎหมาย

บังคับ เพราะเนื้อแท้แล้วที่ดินผืนนั้นทางบริษัทซื้อจากเจ้าของเดิมมาอย่างถูกต้อง แต่ชาวบ้านอ้างว่าถูกเจ้าของเดิมโกงไป อีกทั้งหลายคนยังทำมาหากินในพื้นที่นี้มานาน พอถูกเรียกร้องให้ย้ายออกไปก็ไม่พอใจ

มโนธรรมทำให้ลำคอขมปร่า...นิลภัทรไม่ใช้หนักธุรกิจหน้าเลือด ตลอดหลายปีในวงการ บิดาสอนเสมอให้ทำทุกอย่างตรงไปตรงมา

ขณะที่กำลังคิดอย่างกลัดกลุ้ม เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น น้องชายเยี่ยมหน้าเข้ามา

“ยังไม่กลับอีกหรือนพ”

“ยังครับพี่ พอดีกำลังหาข้อมูลอะไรนิดหน่อย ก็เลยอยากนำมาเสนอ บิ๊กบอส”

“บิ๊กบอสที่ไหนกัน ต้องคุณพ่อนุ่น ส่วนพี่ก็แค่ลูกจ้าง รับเงินเดือนแล้วไม่ได้โอทีด้วยซ้ำ” นิลภัทรพูดพร้อมกับมองนาฬิกาที่เลยเวลามากแล้ว “ไหนดูซิ ค้นข้อมูลอะไรมา เกี่ยวกับห้างสรรพสินค้าของเราชั้นหรือ”

“เปล่าครับ แต่เด็ดกว่านั้น รับรองว่าพี่นิลต้องแปลกใจ”

นายชัยยื่นแฟ้มมาตรงหน้า ภายในเป็นข้อมูลเกี่ยวกับผู้หญิงสองคน ชื่อ-นามสกุลปรากฏหราอยู่ในนั้น นิลภัทรสั่นหัวอย่างระอา

“โอ้เอ๊ย! คิดว่าอะไร ที่แท้ก็หาข้อมูลเกี่ยวกับลูกสาวนายพลสามารถ”

“อ้าว! ไม่ได้สิครับพี่ ไหนๆ จะถูกจับคู่ทั้งทีก็ขอดูให้แน่ใจ เกิดไปเจอหุ่นขี้ผึ้งน้ำเรียกพี่ จะได้วางแผนซึ่งได้ทัน”

“แล้วเป็นไง ถูกใจไหม”

“ถูกใจสิครับ ลูกสาวนายพลสวยทั้งสองคน เลือกไม่ถูกเลย คุณธรรดาจบวิศวะฯ เเท่ สูง หุ่นดีอย่าบอกใคร เสียอย่างเดียวมีรูปเดียวน้อยไปหน่อย สงสัยไม่ชอบออกสังคม ไม่เหมือนคุณธรรินุช รูปเยอะมาก เป็นนางแบบดั่งที่ต่างประเทศด้วยนะครับ สวยหวาน คนละสไตล์”

นิลภัทรหันตามองรูปที่พิมพ์ออกมา...ผู้หญิงสองคนสวยคนละแบบ รูปแรกเป็นรูปของวิศวกรสาว หล่อนสวยเดรสสีดำแบบเรียบ สวยเพียง

สร้อยไข่มุกเล็กๆ ดูเรียบแต่เก๋ ส่วนใบพัดมาเป็นรูปถ่ายแบบของชาลินุชในหลากหลายอิริยาบถ

“แล้วไงต่อ สรุปรว่านายจะยอมถูกจับคลุมถุงชนนี้สินี”

“ก็ไม่แน่นะครับพีนีล บางทีคุณธารถกับคุณหนูอาจเป็นว่าที่เจ้าสาวของผมก็ได้ คราวนี้แม่อาจได้ลูกสะใภ้ที่ถูกต้องใจเสียที”

“นี่นายเอาจริงหรือนพ” นิลภัทรเลิกคิ้ว มองน้องชายอย่างไม่อยากเชื่อ “อย่างนายเนียนะอยากแต่งงาน”

คนน้องที่ลั่นดุดปลาไหลไม่ตอบ แต่วิเคราะห์แทน “ถ้าให้ผมเดานะ คุณแม่ต้องเชียร์พีนีลให้คู่กับคุณธารถ ส่วนผมก็คู่กับคุณหนู สองคนสองคู่ แต่ถ้าใจผมเลือกก่อนนะครับ จะได้ดูว่าคนไหนเหมาะจะเทศน์ใครที”

“เฮ้ย! พอเลย หาเรื่องใส่ตัวแล้วเหมละ เต็มวงก็โดนพ่อเขาแพ่งบาล แล้วเอาปืนไปยิงหรือก” นิลภัทรโวยวาย

“เรื่องเทศน์ใครทีผมพูดเล่นครับ แต่เรื่องลองคบดูนี่...พูดจริงๆ ชีวิตโสดของเราทั้งชีวิตนะครับ จะไม่ดูให้แน่ใจได้ยังไง พีนีลก็น่าจะลองมองสาวๆ บ้างนะครับ อายุก็สามสิบเข้าไปแล้ว”

“ไม่ต้องมาประชด เราอายุห่างกันแค่สองปี พี่แก่นายก็แก่เหมือนกัน พี่ยังไม่คิดจะแต่งงาน ถ้านายอยากก็เชิญล่วงหน้าไปก่อนเลย ไม่ต้องรอ”

“ผมละแปลกใจจริงๆ จนปานนี้แล้วพีนีลก็ยังไม่มีแฟน พี่คงไม่เป็นเกียรติใหม่ครับ ประมุขขอขบไม้ป่าเดียวกัน ถึงได้แต่งตัวเนียบทำแต่งงาน แถมยังไปฟิตเนสทุกวันอีก ชักจะน่าสงสัย”

“เฮ้ย! พูดอะไรอย่างนั้น พี่ไม่ใช่เน่นอน”

“ถ้างั้นทำไมไม่หาผู้หญิงสักคน”

“เพราะว่ายังไม่มีความรักของพีนีลสินี นายนี้มันเหลือเกินนะ ตัวเองก็มีแต่คุณนอนแล้วยังมาวุ่นวายกับคนอื่นเขาอีก เลิกพูดเรื่องไร้สาระได้แล้ว เชิญกลับไปเถอะ พี่จะทำงานต่อ”

“ได้ที่ไล่เลยนะครับ งั้นผมกลับไปก่อนนะครับ คินนี่มีนัด”

“นัด?” นิลภัทรทวนคำ “กับแม่สาวคนเมื่อคืนนี้หรือ?”

“เปล่าครับ ช่วงนี้ผมอยากออกกำลังกายสักหน่อย สุขภาพไม่ค่อยดี”
เจ้าตัวอ้วนเป็นนัยๆ

นิลภัทรยิ้มตอบ มองน้องชายที่เดินเร็วๆ ออกไป “ไม่ต้องเดาก็รู้ว่า
จุดหมายของนักษัยในคำคืนนี้คงเป็นคอนโดฯ ของใครสักคน น้องชายตัวดี
มักไม่ยอมกลับบ้านแต่เที่ยวเตร่เสมอ บิดาก็ไม่ว่าเพราะถือว่าเป็นลูกชาย

พอได้อยู่ตามลำพัง คำพูดของนักษัยก็แวบมาในความคิด... ผู้หญิงแบบ
ไหนกันนะที่จะคู่ควรกับความรัก จะอ้วนหรือผอม สวยหรือหน้าตาธรรมดาๆ
ชายหนุ่มได้แต่ครุ่นคิดเพราะปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ...

คืนนี้เป็นคืนแรกที่นิลภัทรนอนไม่หลับ ปกติพอหัวถึงหมอนเขาก็หลับ
ปุ๋ยทันที อากาศยามค่ำคืนเย็นจัดด้วยเครื่องปรับอากาศประสิทธิภาพเยี่ยม
คนที่นอนหนึ่งบนเตียงรู้สึกถึงความมืดเข้าครอบคลุม...

ในฝันเขาเห็นตัวเองพายเรือไปตามลำน้ำ เมื่อเรือแล่นผ่านศาลาท่าน้ำ
ของบ้านทรงไทยหลังหนึ่ง ก็เห็นหญิงสาวร่างอวบรูปร่างหนึ่งร้อยพวงมาลัยดอก
มะลิอยู่ คนที่มีรูปร่างสะอิดสะอองกว่า ผมยาว วงหน้ารูปไข่ จมูกโด่ง ริมฝีปาก
จิ้มลิ้ม ส่วนคนน้องสวยหวานอย่างนางในวรรณคดี ผิวขาวผ่องเป็นนัยงอย
แก้มสองข้างแดงระเรื่อ พอเห็นคนแปลกหน้า จากที่เคยหัวร่อต่อกระซิกกัน
ก็ลดเสียงลงในทันที สองสาวหลุบตาลง ก้มหน้าก้มตาสนใจพวงมาลัยในมือ
ความสวยของทั้งคู่ทำให้ชายหนุ่มไม่อาจห้ามใจไม่ให้มอง มือกำลังพายหยุด
ชะงัก พอเห็นว่าถูกคนแปลกหน้าจ้อง คนพี่ก็รีบจุกน้องสาวให้ลุกขึ้นทันที

“เข้าบ้านกันเถอะ ใครก็ไม่รู้พายเรือมาหยุดอยู่ตรงนั้น นึกเลงหรือเปล่า
ก็ไม่รู้”

คนที่ค่อนข้าง จุกน้องสาวเข้าบ้าน ปล่อยให้ชายหนุ่มมองตามด้วยความ
เสียดาย... เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ให้แก่ความโง่ของตน คงเพราะผลิผลาม
เกินไป เอาแต่จ้องจนฝ่ายหญิงรู้ตัวรีบหนีไป ชายหนุ่มรู้สึกว่ามีหัวใจเต้นระรัว

ตอนที่สับตากับหญิงสาวคนพี่...แม้จะเพียงครู่เดียว เลี้ยวหน้าของหล่อนข้างตรงตามตราตรึง ปากนิดจุมุกน้อย ยิ่งตอนเจ้าตัวเม้มปากอย่างประหม่ายิ่งดูน่ารัก เขาเห็นแววต้อดิ่งแฝงอยู่ในดวงตาคู่นั้น แต่น่าเสียดายที่เขาจ้องมากไปจนทำให้ทั้งสองตกใจหนีเข้าบ้าน

“ไปเสียแล้ว น่าเสียดายจัง...แม่นางฟ้า เราจะได้เจอกันอีกไหมนะ”

ทั้งคู่ห่มสไบสีเขียวทองอ่อน ดูก็รู้ว่าเป็นผ้าเนื้อดีที่ขายในตลาด ข้อมือข้อเท้าสวมกำไลทองคำ แสดงว่าคงเป็นลูกของคหบดีผู้มั่งคั่งคนใดคนหนึ่ง แถวนี่ ยิ่งมองขึ้นไปบนเรือนไม้ เห็นป่าไผ่พรุหอมล้อมปรานหีบตียั้งยืนยงลิ่งที่คิดไว้ แต่เพราะอะไรหญิงสาวทั้งคู่ถึงมานั่งร้อยมาลัยอยู่ที่ศาลาท่าน้ำ...

หลังจากชะงักอยู่นาน สุดท้ายชายหนุ่มก็ถอนหายใจ จ้วงพายต่อริมฝีปากแต่ไม่ได้วอยยิ้มเมื่อคิดว่าเขาเพิ่งมีโอกาสสนทนากับนางฟ้าบนสวรรค์...

ทันทีที่ล้อแตะรันเวย์ของสนามบินสุวรรณภูมิ ธารลดาก็ผ่อนคลายใจออกมาอย่างโล่งอก นำแปลกที่สวมมัน้อย่างหล่อนตื่นแต่ทุกครั้งที่ต้องนั่งเครื่องบิน น้อยคนนักที่จะรู้ว่าวิศวกรสาวกลัวความสูง ทุกครั้งที่ต้องไปยืนอยู่ชั้นบนและมองลงมา หรือไม่กี่ต่อนั่งอยู่ในเครื่องมองออกไปนอกหน้าต่างเห็นท้องฟ้า ความกลัวก็ผุดขึ้น

ธารลดาศึกษาไปพบจิตแพทย์เพื่อรักษาโรคกลัวความสูง หล่อนเคยเข้ากลุ่มเพื่อทำจิตบำบัดหลายครั้ง แต่สุดท้ายความกลัวก็เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แพทย์ประจำตัวปลอบว่าเมื่อเวลาผ่านไปหล่อนก็จะดีขึ้น โชคดีที่งานของหล่อนไม่จำเป็นต้องปีนป่ายขึ้นไปบนตึกสูงๆ หล่อนเป็นวิศวกรออกแบบโครงสร้าง หลังจากได้แบบแปลนจากสถาปนิก หล่อนจะเริ่มต้นคำนวณสิ่งจำเป็นในโครงสร้าง รวมถึงวัสดุที่จำเป็นต้องใช้ ส่วนงานที่ช่างงานจะมีวิศวกรอีกคนเข้าไปดูแล มีบ้างที่ตอนท้ายๆ หล่อนอาจต้องขึ้นไปตรวจดูสเปกอีกครั้ง แต่หล่อนก็เอาตัวรอดไปได้ทุกครั้ง

เครื่องบินลดความเร็วลงจนจอดหนึ่งในที่สุด สัญญาณเตือนรัตเข็มขัดนิรภัยก็ดับลงด้วย ธารีनुชลลดเข็มขัดลุกขึ้น เอื้อมมือไปหยิบกระเป๋าในที่เก็บสัมภาระด้านบน ก่อนหันมาสะกิดพี่สาว ใบหน้าของธารลดาขาวซีดราวกับกระดาษ

“เป็นยังไงบ้างพี่ธาร ยังกลัวหรือเปล่า”

คนน้องยกมือขึ้นอังหน้าผาก เมื่อรู้สึกว่าเป็นจัตก็บีบมือธารลดาอย่างให้กำลังใจ

“นิดหน่อย คราวนี้พี่กินยาเลยหลับได้ตลอดทาง แล้วยุคะ ได้นอนบ้างไหม” หลอนตัดใจ พยายามลุกขึ้น หยิบสัมภาระของตนบ้าง

“หลับปุ๋ยเลยคะ คราวนี้กับตันเก่งมากเลยนะคะ ขึ้นลงนี่มาก และก็โชคดีด้วยเครื่องแทบไม่ตกหลุมอากาศเลย ไม่อย่างนั้นก็มีหวังนุชคงนอนไม่หลับเหมือนกัน”

สองสาวหัวสัมภาระของตนก้าวตามผู้โดยสารคนอื่นออกจากตัวเครื่อง สนามบินสุวรรณภูมิดูแปลกตาไปกว่าเดิมที่สุดท้ายที่เคยเห็น...นั่นก็เพราะทั้งคู่ไปเรียนที่อเมริกาหลายปีแล้ว เครื่องปรับอากาศทำงานอย่างดีเยี่ยม อากาศค่อนข้างเย็น ธารลดาซึ่งอ่อนคลายจากความกลัวเรียบร้อยแล้วจึงเปลี่ยนมาเดินนำน้องสาว ทั้งคู่ตรงไปยังบริเวณตรวจคนเข้าเมือง

“เราจะกลับบ้านยังไงดีคะพี่ธาร จะโทร. เรียกลุงชมมารับดีไหม”

“อย่าเลยนุช พี่ว่าเราลองนั่งรถแอร์พอร์ตลิงก์กลับบ้านดีกว่า พี่ดูจากในอินเทอร์เน็ต มีสถานีใกล้บ้านเราด้วย ไม่ยากเลย”

“แต่กระเป๋าเราหนักออกนะคะ จะไหวหรือ” คนเป็นน้องอิดออด

ตั้งแต่เลิกงานโต คุณหญิงสำรวจสุตราักลูกคนนี่มาก ไม่เคยปล่อยให้ลำบาก เพราะสมัยที่ธารีनुชอายุห้าขวบเคยเกิดอุบัติเหตุต้องเข้าห้องไอซียู และพอออกมาก็ไม่สบายอยู่เกือบสองเดือน มารดาจึงไม่ยอมให้ลูกสาวไปไหนมาไหนตามลำพัง อย่างตอนที่เข้าเรียนชั้นประถมและมัธยมก็มีคนขับรถรับ-ส่งเสมอ ผิดกับธารลดาที่มารดาไม่ค่อยใส่ใจเท่าใดนัก หลอนจึงเติบโตขึ้นมาแบบ

หญิงแกร่ง ยิ่งตอนไปเรียนต่างประเทศ มารดาก็ไม่ไปส่ง ปล่อยให้เดินทางตามลำพัง

“อย่าแหยมไปหน่อยเลยนุช เชื้อพีลี เดียวนี้เมืองไทยพัฒนาไปถึงไหนแล้ว กระเป๋าเราสองคนก็มีล้อลาก ขึ้นรถสบายๆ นักท่องเที่ยวคนอื่นเขาก็ทำกันได้ เราคนไทยแท้ๆ เลยนะนุช”

“แต่นุช...”

“เอาน่า พี่จะช่วยลากกระเป๋าให้เองดีไหม พี่อยากลองกลับบ้านเองดูบ้าง จะได้ว่าเดี๋ยวนี้รถไฟฟ้าเข้าเมืองดีแค่ไหนแล้ว”

“ก็ได้ค่ะ ตามใจพี่ชารก็แล้วกัน ว่าไงว่าตามกัน”

ทั้งคู่ก็มองหนังสือเดินทางในมือ เบื้องหน้ามีนักท่องเที่ยวยุโรปและต่างประเทศต่อคิวกันยาวเหยียด สองสาวนั้นไม่เท่าไรเพราะใช้หนังสือเดินทางของคนไทย แถวจึงไม่ยาวมาก อีกทั้งยังมีบริการเช็กอินจากเครื่องอัตโนมัติอีกด้วย

ขณะที่กำลังต่อแถวนั่นเอง ชารีนุชเหลือบไปมองแถวผู้โดยสารแถวถัดไป

“แปลกนะคะพี่ชาร ดูลิ ตรงนั้นมิใช่ผู้หญิงใส่ชุดพื้นเมืองยืนอยู่ด้วย” หล่อนซึ่งไปยังแถวผู้โดยสารริมขวาสุด บ่ายข้างบนเขียนว่าสำหรับพาสปอร์ตไทยเท่านั้น

ชารลดามองตาม “ไหนหรือนุช พี่ไม่ยกเห็น”

“ก็ตรงนั้นไงคะ คนสุดท้ายต่อจากคุณป้าที่ใส่เสื้อสีส้มๆ ค่ะ เสื้อแขนกระบอก นุ่งซิ่น เอ๊ะ! เหมือนเขาพูดอะไรด้วยนะคะ”

ชารลดามองตาม แต่กลับมองไม่เห็นคนที่ว่า แถวนั้นมีผู้โดยสารแค่สองคนเท่านั้น คนแรกเป็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ กับอีกคนซึ่งเป็นผู้หญิงร่างเล็ก ผิวคล้ำ หญิงสาวเหลียวกลับมามองน้องสาวอีกครั้ง ยืนมือไปอังหน้าผาก

“ไม่สบายหรือเปล่าเรา พี่ไม่เห็นใครที่ไหนเลย ตรงนั้นมีแค่ผู้ชายกับผู้หญิง แล้วก็ไปแล้วด้วย”

ธารีนุชกะพริบตา มองไปยังตำแหน่งเดิม นำแปลกที่ไม่มีผู้หญิงปริศนา
อยู่เลย หญิงสาวเบิกตากว้างด้วยความตกใจ “ตะ...แต่เมื่อครูนี้นุชเห็น...”

“ไม่มีจริงๆ ยายนุช เห็นใหม่...แล้วมาบอกพี่ว่าต้องพักผ่อนให้เต็มที่
เราเนะกลับไปถึงบ้านต้องรีบเข้านอน เจออากาศเปลี่ยนแบบนี้ระวังจะไม่สบาย
เอา”

“รับทราบค่ะคุณแม่ เอ๊ย! คุณพี่ ไม่นึกว่าพี่ธารอายุแค่นี้จะขี้นกับด้วย
ระวังตื่นกานะจะบอกให้”

“พี่เป็นห่วงนุชรู้ไหม เรามีกันแค่สองพี่น้อง”

ธารีนุชเอียงหน้าไปชนพี่สาว ยิ้มหวาน “นุชรู้ค่ะ และนุชก็รักพี่ธารที่สุด
ในโลกเลย ไปกันหรือยังคะ น้องอยากกลับบ้านจะแยะอยู่แล้ว”

นิลภัทรเพิ่งจอดรถในอาคารจอดรถของสนามบินสุวรรณภูมิ เขามีนัด
กับแขกคนสำคัญที่จะเดินทางมาเมืองไทยด้วยเที่ยวบินวันนี้ แต่โชคร้ายที่
การประชุมกินเวลามากกว่าที่คิด กว่าจะขับรถออกจากบริษัทผลการจราจร
ที่ค่อนข้างหนาแน่นมาถึง ก็เลยเวลาที่นัดเอาไว้เกือบครึ่งชั่วโมง

ชายหนุ่มรีบถือกรรถ เดินข้ามถนนไปยังอาคารรับผู้โดยสาร ก็มลงอ่าน
ข้อความในโทรศัพท์เคลื่อนที่ มีสเตอร์เฮนรี่ส่งข้อความมาว่ารออยู่ที่ขึ้นใต้ดิน...
นิลภัทรมองหาคนที่ต้องการ ชาวต่างชาติร่างสูงยืนอยู่ข้างตัวมีกระเป๋าเดินทาง
ใบโต เขาชี้ที่นาฬิกาข้อมือ สีหน้าบูดบึ้ง

“คุณมาสาย”

“ขอโทษครับมีสเตอร์เฮนรี่ ขอโทษจริงๆ”

ชายหนุ่มโค้งกาย เอ่ยปากขอโทษคนตรงหน้า เฮนรี่ซึ่งเป็นหนึ่งในทีม
สถาปนิกของห้างสรรพสินค้า เขาอุตส่าห์บินตรงมาจากอัมสเตอร์ดัมเพื่อร่วม
ประชุมสำคัญ

“อย่าบอกนะว่ารถติด เพราะเป็นคำแก้ตัวที่เชยมาก”

“รถติดจริงๆ ครับ ผมต้องขอโทษด้วยที่มารีบช้า ปกติผมไม่ค่อยช้า

รถในกรุงเทพฯ เท่าไหร่ แต่คราวนี้คุณพ่อกำชับว่าต้องเอารถมารับคุณ ไม่ให้นั่งรถไฟเข้าเมืองเด็ดขาด แล้วให้พาไปส่งที่โรงแรม...”

ชื่อของโรงแรมระดับหกดาวในกรุงเทพฯ ซึ่งมีห้องสวีทสุดหรูติดริมน้ำ อีกทั้งยังขึ้นชื่อเรื่องอาหารและบริการทำให้ใบหน้าของฝรั่งผมทองคลายความหงุดหงิดลง ตอนแรกเขาคิดว่านิลภัทรนัดที่สถานีรถไฟฟ้าชั้นใต้ดินจึงลากกระเป๋าลงมารอที่นี่

“เอาถอะ ไหนๆ คุณก็มาแล้ว ผมเองก็รอไม่นานเท่าไร แค่อีสิบนาทีเอง เครื่องบินดีเลย์ไปสิบนาที...แล้วนี่คุณจอดรถที่ไหน”

“ตรงลานจอดครับ ให้ผมช่วยถือกระเป๋า นะครับ”

นิลภัทรก้มก้มเข้าไปช่วยลากกระเป๋า อีกฝ่ายคลี่ยิ้ม ผู้มารับเพิ่งสังเกตตอนนี้เองว่าเฮนรีเจาะหูข้างซ้าย แล้วเลยมองไปยังนิ้วนางข้างซ้ายซึ่งสวมแหวนเพชรแบบผู้หญิง

พอเห็นว่านิลภัทรมอง หม่อมผมทองก็ยิ้ม

“แหวนหมั้นผมเอง แพนผมเพิ่งขอแต่งงานเมื่อวานนี้ ความจริงเราสองคนวางแผนจะไปฮันนีมูนที่อิตาลีกัน แต่เพราะรับปากคุณสุชาติเอาไว้ ผมเลยต้องทิ้งเขามา”

ชายหนุ่มถึงบางอ้อ...ที่แท้เฮนรีเป็นชายรักชาย

“ยินดีกับคุณด้วยนะครับ คุณโชคดีมากๆ ที่ได้พบผู้ชายที่ดี”

“น่าเสียดายที่เราเจอกันช้าไปนะคุณนิล ไม่เช่นนั้นผมอาจเปลี่ยนใจมาชอบคุณแทนก็ได้ บอกตามตรง หน้าตาและหุ่นอย่างคุณเนี่ย...สเปกผมเลย”

เฮนรีก็รีตนิ้วใต้ไปตามแขนชายหนุ่ม นิลภัทรขมลุกชู

“อย่าดีกว่าครับ รับรองว่าผมไม่ใช่แฟนที่ดีแน่นอน...เราพร้อมจะไปกันหรือยังครับ ผมอยากให้คุณเฮนรีได้เข้าโรงแรมเร็วหน่อย ที่นั่นมีสปาและสระว่ายน้ำน้ำในร่มด้วยนะครับ นั่งเครื่องมานาน ใต้หวดตัวและเข้าน้ำเสียหน่อยคงสบายขึ้น ครั้งนี้ทางเราเป็นสปอนเซอร์ให้เอง”

“ก็ดีเหมือนกันครับ ผมก็อยากพักผ่อนเต็มแก่แล้ว”

ชายหนุ่มเอื้อมมือไปหมายลากกระเป๋าแต่เฮนรีกลับไม่ยอม เขาส่ายหน้า ยื้อกระเป๋าตนเองไว้

“อะไรหรือครับ”

“นี่คุณไม่คิดว่าควรจะทำอะไรเพื่อเป็นการขอโทษผมบ้างเลยหรือ ผมเป็นแขกคนสำคัญของคุณนะ”

“คุณเฮนรีอยากได้อะไรล่ะครับ แพ็กเกจเที่ยววัดพระแก้วหรือว่าทัวร์ ตลาดน้ำดีครับ”

“โอ๊ย อย่างนั้นผมไม่สนใจหรอก แต่ผมอยากได้...แบบนี้”

เฮนรีเกาะแขนนิลภัทรเอาไว้ก่อนชนหน้าลงบนขา อีกฝ่ายตัวเกร็งเพราะไม่คุ้นเคยแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เขาลากกระเป๋าด้วยมือข้างหนึ่ง ขณะที่กำลังจะขึ้นบันไดเลื่อนกระเป๋าก็สะดุดล้มคว่ำลง นิลภัทรกับเฮนรีต้องช่วยกันดึงกระเป๋าขึ้น มือของทั้งคู่จับกันโดยบังเอิญ หนุ่มผมทองยิ้มหวาน

“อยากจับมือผมก็ไม่บอก”

“เอ่อ...คือผม...”

นิลภัทรยังไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำตอนที่เฮนรียื่นหน้าเข้ามาหอมแก้มขอบคุณ ชายหนุ่มตัวแข็งทื่อทำอะไรไม่ถูก

“คุณเฮนรี” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงดูทันทึ

คนตรงหน้าหัวเราะ “ผมล้อเล่นนำ เอาเถอะ ผมไม่แกล้งคุณแล้ว”

ทั้งคู่เดินเคียงกันมาถึงบันไดเลื่อน ตอนนั้นเองนิลภัทรเห็นหญิงสาวคู่หนึ่งกำลังสวนลงมา ตอนแรกเขาจำพวกหล่อนไม่ได้ แต่เพราะนักท่องเที่ยวที่ผ่านไปผ่านมาต่างหันไปมอง ทั้งคู่ดูเด่นสะดุดตา โดยเฉพาะหญิงคนแรก ที่สวมเสื้อยืดสีขาวตัวรูปกับกางเกงสีดำแบบเลกกิง ส่วนหญิงสาวหน้าหวานอีกคนสวมกระโปรงบานเหนือเข่า ท่อนล่างเป็นผ้าสีฟองเนื้อบางเบา ทั้งคู่สวมรองเท้าส้นสูง เดินชิดหน้าอย่างมาดมั่น

นิลภัทรไม่เหมือนนาชัยที่เจ้าชู้ คบผู้หญิงไม่เลือก แต่ต้องยอมรับว่า

ความสวยของผู้หญิงตรงหน้าทำให้ตกตะลึงไปเลยทีเดียว ขณะที่คนหนึ่งสวย
แก่ ส่วนอีกคนสวยหวาน หุ่นดีด้วยกันทั้งคู่

“นั่นเพื่อนคุณนั่นหรือ”

นิลภัทรสะดุ้ง เพิ่งรู้ว่าตัวเองเผลอจ้องหญิงสาวมากเกินไป ทั้งสองเดินลง
ไปยังชั้นล่างเพื่อขึ้นแอร์พอร์ตลิงก์เข้าเมือง

“เปล่าครับ แค่คนรู้จัก” เขามองเพราะจำได้ว่าทั้งสองคือบุตรธิดาของ
นายพลสามารถ สองสาวสวยคนละแบบ โดยเฉพาะคนที่ดูเป็นสาวมั่น
หล่อตัดผมสั้นแต่งตัวทะมัดทะแมง

“สวยดีนะ คนชายผมเคยเห็นหน้าในนิตยสารต่างประเทศ สงสัยคง
เป็นนางแบบ แต่คนขาวดูเก๋กว่า เก่ดี หุ่นดีเสียด้วย ผมชอบนะผู้หญิงตัดผม
สั้นแบบนี้”

นิลภัทรเถียงในใจ...เสน่ห์ของผู้หญิงก็คือผมยาว โดยเฉพาะถ้าเจ้าตัว
ดูแลเส้นผมอย่างดีจนนุ่มสลวยก็ถือว่าได้ใจชายหนุ่มไปเต็มๆ ตอนนี้จะแน่นอน
ที่เขาให้จึงเทไปทางธรรีษามากกว่า

“ไม่ยักรู้ว่าคุณเองก็ชอบมองผู้หญิงสวยๆ” นิลภัทรแซว

เฮนรี่ยิ้ม “ไม่เท่าไรหรอก แต่ก็ไม่รังเกียจที่จะมอง ถ้าให้เลือกผมชอบ
มองผู้ชายมากกว่า อย่างคุณเนี่ยสเปกผมเลยนะ ดาร์กทอลแอนด์แฮนด์ซั้ม
กล้ามเนื้อแน่นขนาดนี้ผมชอบ”

ไม่พูดเปล่า จูๆ นุ่มผมทองก็ยื่นหน้ามาหอมแก้มนิลภัทรพอดีใหญ่
ผ่ายถูกหอมแก้มมีสีหน้าพิพิพพว่น หากเขาโวยวายเฮนรี่อาจไม่พอใจ เมื่อ
รู้ว่าทำอะไรไม่ได้จึงเจียบเสียบ แต่การเจียบทำให้อีกฝ่ายยิ่งได้ใจ คล้องแขน
อย่างแนบแน่น

นิลภัทรตัดบท “เรารีบเดินกันดีกว่าครับ เดี่ยวเช็กอินเข้าโรงแรมช้าเกิน
ไป คินนี่ผมให้เขาเตรียมอาหารค่ำให้คุณด้วยนะครับ รับรองว่าต้องชอบ”

สองหนุ่มเดินเคียงกันไป ในใจนิลภัทรมีคำถาม...เพราะอะไรผู้หญิงที่มา
จากครอบครัวร่ำรวยถึงกลับบ้านด้วยรถไฟฟ้า ส่วนลึกในใจเริ่มอยากทำความ

รู้จักทั้งคู่ และเขารู้ว่าอีกไม่นานคงมีโอกาสนั้น...

ห้องรับแขกของบ้านธารงสวัสดิ์มีกระเป๋าดูเดินทางวางอยู่สองใบ พอเห็นว่าใครเพิ่งเข้ามา คุณหญิงสรวงสุดา ก็ไขว่คว้ากระเป๋าด้วยความดีใจ สองสาวประนมมือกราบแนบอกผู้เป็นแม่

คุณหญิงสรวงสุดา มองลูกสาวคนเล็กอย่างสำรวจ “ไหน... นุช มาให้แม่ดู ให้เต็มตาหน่อยซิ นี่เราพอมไปหรือเปล่า”

คนโตนทักว่าพอมขมวดคิ้ว อาชีพนางแบบทำให้ธาริษฐต้องดูแลรูปร่างเป็นพิเศษ มือเย็นตบแต่งทุกชนิด รับประทานแค่ผักสดและผลไม้ นอกจากนี้ยังต้องออกกำลังกายในฟิตเนสวันละไม่ต่ำกว่าสองชั่วโมงเพื่อให้กล้ามเนื้อตึงกระชับ ผิดกับธารลดาที่ค่อนข้างตามใจปากแต่ก็ยังออกกำลังกายตอนเช้าเป็นประจำ

“พอมที่ไหนคะคุณแม่ นุชก็เหมือนเดิม”

“ไม่จริงหรอก คุณคะช่วยดูหน่อยสิ ยายนุชพอมไปใช้ไหม” คุณหญิงหันไปถามสามี “ดูซิ หน้าตบเซียว สงสัยอยู่เมืองนอกคงลำบากมากสินะ”

“ไม่หรอกนะ คุณหญิงก็คิดมาก ผมว่าลูกก็เหมือนเดิม... ยังสวยเหมือนเดิมจริงไหม” นายพลสามารถดึงลูกสาวคนเล็กไปกอดบ๊องตามด้วยธารลดา

“แล้วนี่มายังไงกัน ทำไมถึงไม่ให้คุณขับรถไปรับ”

พอได้ที่คุณหญิงสรวงสุดา ก็หันไปมองธารลดาอย่างตำหนิ ใบหน้ารูปไข่แทบจะไร้เครื่องสำอาง ผมสั้นกว่าครั้งสุดท้ายที่เจอกัน

“ตอนแรกนุชก็ว่าจะให้ไปรับค่ะ แต่ที่ธารชวนให้ลองนั่งรถไฟฟ้าแอร์พอร์ตลิงก์ดู ความจริงก็ไม่อยากเลยนะคะ นุชเพิ่งรู้ว่าบ้านเราตอนนี้มีสถานีรถไฟฟ้าอยู่ใกล้ๆ ด้วย ต่อไปจะได้เดินทางสะดวก”

“พอเลยนะยายนุช แม่สั่งห้ามเด็ดขาด ลูกไปอยู่อเมริกาตั้งนาน เดียวก็หลงหรอก ต่อไปจะไปไหนก็ต้องให้แม่ไปด้วย หรือไม่ก็ให้นายชมไปส่งคนขับรถเราก็มี”

“แต่ว่า...”

“ธารก็เหมือนกัน แม่สั่งห้ามเด็ดขาด ห้ามพานูชไปลำบาก ถ้าอยากทำอะไรโลดโผนก็ไปคนเดียวสิ ทยานูชยิ่งร่างกายไม่ค่อยแข็งแรงอยู่ เกิดไม่สบายไปจะอย่างไร”

“แต่แม่คะ แคนั่งรถไฟฟ้าคงไม่ถึงกับไม่สบายหรอก อีกอย่างตอนที่เรามากี่ไม่ใช่ชั่วโมงรีบด่วนสักหน่อย” ธารลดตาหมายถึงช่วงเวลาที่คนส่วนใหญ่ไปทำงานหรือเลิกจากงานที่มักมีผู้ใช้บริการรถจำนวนมาก คิวจึงยาวเหยียดล้นไปถึงชานชาลา

“ก็นั่นละ แม่ไม่อนุญาต”

“เอาน่าคุณ ลูกก็รู้แล้ว ลูกก็แค่ลอง จะต้องย่ำแล้วย้ำอีกทำไม” นายพลสามารถดึงเมื่อเห็นบรรยากาศเริ่มจะตึงเครียด ธารลดตาบ่นหน้าไม่ถูกเมื่อโดนตำหนิ และพอถูกสามีปราบคุณหญิงสรวงสุดาจึงหันไปคุยกับลูกคนโตบ้าง

“เรายังเหมือนเดิมเลยนะธาร ชอบผมสั้น แต่งตัวอย่างกับทอมบอย”

ธารลดตามยิ้ม ก็มลงมองเสื้อยืดกับกางเกงเลกกิงของตน มารดามักจะติเรื่องการแต่งตัวอยู่เป็นประจำ ไม่แปลกหรอกที่หล่อนจะรู้สึกแปลกแยกเพราะแค่เห็นสายตาที่มารดามองธารนูชก็รู้ว่าท่านเป็นห่วงใครมากที่สุด

“ธารสบายดีค่ะ คิดถึงพ่อกับแม่มาก ไม่ได้เจอกันตั้งนาน”

นายพลสามารถดึงลูกทั้งสองไปนั่งคุยที่โซฟา ธารลดตานั่งติดกับบิดา ส่วนธารนูชก็นั่งติดกับมารดา

“การเดินทางเรียบริ่อยดีไหม”

“ดีค่ะ เครื่องบินตรงเวลา ทุกอย่างเรียบริ่อย”

“แล้วนี่ลูกสองคนเก็บของมาจากอะพาร์ตเมนต์หมดหรือยัง”

“หมดแล้วค่ะ ของส่วนใหญ่ธารให้เขาส่งมาทางเรือ จะได้ประหยัด ลำพังกะเป่าก็ไหลต่น้ำหนักแทบจะกินอยู่แล้ว อาทิตย์หน้าน่าจะได้ของครบ แต่บ้านพักที่นู่นธารยังไม่ขายนะคะ ผากเพื่อนดูแลเรื่องคนเช่าให้ ไว้เผื่ออนาคต”

คำตอบจุดประกายความไม่พอใจ สีหน้าของคุณหญิงจึงบึ้งตึงขึ้นทันที

“ทำไมถึงยังไม่ขาย นี่เราคิดจะกลับไปอยู่ที่อเมริกาอีกงั้นหรือ”

“ธารยังไม่รู้เลยคะ แ่อยากเก็บเอาไว้ก่อน ความจริงเราก็ไม่รับไม่ใช่หรือคะ”

“แม่บอกแล้วไงว่ายังไงก็ต้องขาย ถึงยังงั้นแม่ก็ไม่ยอมให้ลูกสองคนไปอยู่ไกลหูไกลตาอีกแล้ว”

“โธ่...คุณหญิงก็ ทำไมต้องซีเรียสด้วยละ ลูกอาจมีเหตุผลอะไรก็ได้จริงไหม” นายพลสามารถพยายามไกล่เกลี่ย

“ใช้ค่ะพ่อ ธารไม่ยอมรับขาย ไม่แน่...อีกหน่อยถ้าธารต้องไปติดต่อธุรกิจเรื่องงานอาจจะแวะไปพักที่นั่นก็ได้ สมัยนี้หาซื้ออะพาร์ตเมนต์ดีๆ อย่างนี้ยากจะตาย ทั้งอยู่ใกล้สถานีรถไฟแล้วก็ปลอดภัยมากด้วย เพื่อนบ้านก็ดี สิ่งแวดล้อมก็ดี”

“ธารอยากกลับก็กลับไปคนเดียวเถอะ แต่หนูต้องอยู่กับแม่ที่นั่นเท่านั้น แม่ไม่ยอมให้ห้องข้างบ้านอีกต่อไปแล้ว”

ธารลดหน้าผัดลงทันที นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มารดาตอกย้ำความเป็น ‘ลูกรัก’ แต่หล่อนก็ยังไม่ทำให้ชินไม่ได้เสียที ความน้อยใจฉายชัดในแววตา ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงเข้มแข็งอย่างหล่อนกลับรู้สึก ‘ขาด’ สิ่งที่ธารลดาโหยหามาตลอดคืออ้อมกอดของผู้เป็นมารดา หญิงสาวจำต้องข่มความรู้สึกด้วยการแสดงตัวเป็นคนเข้มแข็ง เป็นสาวมั่นไม่กลัวใคร

“คุณหญิงก็...ธารไม่ได้บอกสักคำว่าจะกลับไปอเมริกา ไม่เอาเน่า อย่าหงุดหงิด ลูกก็เพิ่งกลับมาคงเหนื่อย พาลูกขึ้นห้องดีกว่า เพื่อจะได้นอนพัก”

“จริงด้วย หนูขึ้นไปอาบน้ำอาบทำก่อนดีกว่านะ แม่ให้คนเตรียมห้องนอนไว้ให้แล้ว แบบที่ลูกชอบเลย”

พูดจบคุณหญิงสรวลสุดากั้พาลูกสาวคนเล็กเดินขึ้นบันไดไป ทิ้งให้ธารลดายืนหนึ่ง มองตามมารดาด้วยความน้อยใจ

นายพลสามารถเข้ามาตบเบา “อย่าคิดมากนะธาร แม่เขาก็เป็นอย่างนี้ โอน้องเสียจนเคยตัว ลูกก็รู้ว่าสมัยเด็กๆ หนูไม่ค่อยแข็งแรง”

“ธารทราบค่ะ ธารพูดไม่เคยเสียเอง แค่เสียดาย ถ้าในอนาคตเพื่อธาร ต้องไปรับงานที่โน่นบ้างจะได้มีที่พัก”

“พ่อเข้าใจ เราเองก็ไม่ได้เดือดร้อนเงิน จะเก็บไว้ก็ไม่เสียหาย สมัยนี้ การซื้อสังหาริมทรัพย์ก็เป็นการเก็งกำไรอย่างหนึ่ง...ขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ เย็นนี่ลงมากินข้าวเย็นด้วยกัน แม่เขาเตรียมของโปรดไว้ให้ลูกแล้ว”

คงเป็นของโปรดธารนู้อีกตามเคย...แม่จะรู้อย่างนี้แต่หญิงสาวก็จำต้องเงยบเสียด ขืนพูดออกไปหล่อนจะกลายเป็นพี่สาวใจร้ายที่คอยอิจฉาน้อง

“เรื่องห้างสรรพสินค้าไปถึงไหนแล้วคะ”

“คืบหน้าไปเยอะแล้ว เดือนหน้าจะได้ถูกขลงเสาชะเข้ม วันก่อนได้คุยกับทีมวิศวกร พ่อยังมีข้อสงสัยหลายอย่างต้องปรึกษาธาร”

“ได้เลยคะพ่อ เต็มวธาอาบน้ำเสร็จแล้วขอดูรายละเอียดหน่อยนะคะ”

“ไม่พักสักหน่อยหรือธาร เพิ่งมาเหนื่อยๆ จะลุยงานเลยหรือ”

“ธารไม่เห็น้อยคะ แค่เห็นหน้าพ่อก็สดชื่นแล้ว แต่พ่อแน่ใจหรือคะว่า จะให้ธารเป็นวิศวกรที่ปรึกษา คุณอาสาดีจะว่าอะไรหรือเปล่า”

ปกติโครงการห้างสรรพสินค้ามีวิศวกรประจำอยู่แล้ว แต่ครั้งนี้นายพลสามารถต้องการให้หล่อนเป็นที่ปรึกษาเพื่อคุมการทำงานอีกชั้น

“ไม่หอรอก พ่อคุยกับสุชาติเอาไว้แล้ว เขาไม่ขัดข้องอะไร ดีเสียอีกที่มีคนกันเองมาช่วยดูแลผลประโยชน์ให้”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นธารก็ยินดีคะพ่อ”

“พ่อดีใจนะที่ธารจะกลับมาช่วยงานพ่อ”

“ขอแ่งงานนี้งานเดียวนะคะ เพราะธารเองก็มีงานของตัวเองเหมือนกัน คริสเพิงจะหางานในเมืองไทยให้ธารได้”

นายพลสามารถอมยิ้ม...ธารลดตาเป็นคนมั่นใจในตัวเองและตรงไปตรงมา

“ลูกของพ่อนี้เก่งจริงๆ เลยนะ ทำได้ทุกอย่าง”

“ไม่เสมอไปหอรอกคะพ่อ บางเรื่องธารก็อ่อนแอเกินไป ทั้งที่พยายาม

แล้วแต่ยังงี้ก็แก้ไม่หายสักที”

ธารลดก็ไม่อยากเป็นพี่สาวที่อิจฉาน้อง แต่บ่อยครั้งที่ความรู้สึกนี้มัก ผุดขึ้น หล่อนพยายามบอกตัวเองว่าเหตุผลที่มารดารักและเป็นห่วงธารีนั้นช ก็น่าเพราะเรื่องในอดีต...แต่ก็ห้ามตัวเองไม่ได้ ความรู้สึกนี้เปรียบเสมือนน้ำกรด กัดกร่อนจิตใจทำให้แสบร้อนในอกจนแทบทนไม่ไหว

“อย่าคิดมากนะธาร ถึงยังงี้พ่อก็รักและเป็นห่วงลูกมากที่สุด ลูกรู้ ใช่มั้ย”

หญิงสาวโอบเอวบิดาเอาไว้ ชบหน้าลงบนบ่า ลอบถอนหายใจ...หล่อน ต้องกำจัดความรู้สึกที่เปรียบเสมือนเนื้อร้ายนี้ออกไปให้เร็วที่สุด ไม่เช่นนั้น แล้ว ผู้ที่ต้องทนทุกข์ก็มีแต่หล่อนคนเดียวเท่านั้น...